En fantasi om mitt inträde i himlen

roman

av

Lars Larsen

Stockholm 2023

Till min hund Milou, som kanske är i himlen redan.

(denna bok är en fortsättning på romanen "Naturväsendenas återkomst" av mig 2022)

Innehåll

Kapitel 1: Mötet med Milou och rådjuret i andevärlden.

Det gick som jag hade tänkt. Jag dog av svält 1 januari 2036, på samma dag som jag hade förutspått redan 2020. Det var som om detta datum stod skrivet i mitt undermedvetna, så att jag ställde mig in på att dö då, och, mager som ett benrangel, släppte fri min ande på det datumet.

Det var ingen smärtsam död. Jag hade varit i koma p.g.a. svält i fyra dagar då jag dog i mitt ödehus djupt inne i skogen, helt ensam, i mitt kära lilla paradis, min 1800-talsstuga utan några som helst tekniska bekvämligheter. Det hade varit min plan länge att gömma mig där när jag kände att döden började närma sig. I samhället var det kaos, civilisationskollapsen var i full gång, men här fann jag trygghet och ro.

Min övergång till andevärlden var det inget speciellt med. Jag bara krängde av mig den fysiska kroppen som en gammal utsliten, tung dykardräkt, och kände mig mycket lättare, ja kunde pusta ut, ty nu var min långa lidandesväg till ända. I tre månader hade jag hungrat.

Vem väntade mig på andra sidan? Hör och häpna, ingen ängel, ingen ande, utan några himmelska flugor som surrade över mig i en himmelsk motsvarighet till mitt ödehus på jorden. Men se, det var flera där; min adopterade hemlöse serbiske hund Milou, mitt livs kärlek, som jag förlorade 2010 bara några dagar efter att jag

adopterat honom, och som dött 2020. Han var vitare än någonsin och luktade mycket gott. Och sedan stod där mitt i stugan ett vackert rådjur, som nosade på min andekropp (min eter- eller astralkropp). Djuren hade varit min stora passion på jorden och särskilt hundarna, och detta hade Gud tagit i beaktande. Det kändes ljuvligt när rådjuret nosade på mig. Man blir liksom jordad av sånt.

Milou var vild av återseendets glädje, och hoppade upp på mig och slickade mig i ansiktet. Jag klappade honom, och tjöt av glädje, så som jag bara kunde göra under mina vildmansår 2010-2011. Man kunde prata med djur i denna nya värld, telepatiskt, lika lätt som med människor, och Milou sade till mig att han väntat länge på att jag skulle komma till andra sidan. Och så fick jag veta att rådjuret var ett av de rådjur som sett mig i skogen kring mitt ödehus flera gånger på våren 2020, då jag var i skogen på rymmen från polisen. Rådjuret bodde i den skogen, och hade nyss dött och gått in i den himmelska motsvarigheten till skogen runt mitt ödehus, där det bodde många rådjur, alla mycket nyfikna på mig och mitt ödehus, och där det var evig sommar, och där marken var full av blåbärs- och lingonris med blåbär och lingon stora som jordgubbar.

Jag såg mig omkring. Naturen liknade mycket på skogarna kring mitt ödehus, men var mycket vackrare och mer eterisk, med ett skimmer runt sig. Mitt himmelska ödehus var lika stort och lika förfallet och gammalt som mitt jordiska ödehus, och hade också ett bibliotek, precis som mitt jordiska ödehus har, och nyfiken på böcker som alltid, gick jag igenom mina böcker. Underligt, det var

som om någon som kände min litterära smak hade samlat dem dit. Det var allt jag drömt skulle vara möjligt att läsa i himlen, aposteln Paulus' borttappade brev, Jesu biografi skriven av änglar osv. Detta hade himlen gjort för att detta skulle vara mitt semesterhus, dit jag skulle kunna dra mig tillbaka och vila när jag blev överbelastad, precis som jag hade tänkt med mitt jordiska ödehus.

Ett himmelskt hav fanns där också, en motsvarighet till havet som mitt ödehus låg alldeles nära vid på jorden. Jag hörde det svalla, och det var levande, **ett enda levande väsen**, och det (eller snarare Hon) ropade åt mig att komma och bada i sitt saliga väsen. Jag lydde, och frågade rådjuret om jag fick rida på henne, om hon tålde sånt. Jo, hon var stark, och jag fick rida på henne de hundra metrarna till havet, och jag tog av kläderna (jo, jag hade kläder på i denna värld!) och plaskade i, helt naken. Milou följde med ner i vattnet och simmade hundsim. Jag dök i havet, och när mitt huvud kom under vattenytan, skedde en underlig transformation. Jag kom i harmoni med min nya omgivning, mina tankar tvättades rena, och jag glömde bort jordlivet, alla onda minnen och tvångstankar, och jag lyckades vara i nuet helt och hållet, i ett ljuvligt, meditativt, kontemplativt tillstånd, så som bina surrar, ja jag kom i samma inre tillstånd som Milou och rådjuret var i. Allt jordiskt tvättades bort.

Jag lade mig i ängsgräset utanför ödehuset och solade mig, för att torka mig. Solen vyssjade mig in i ett härligt dåsigt tillstånd. Milou och rådjuret låg vid mina fötter och dåsade de också.

Nu kände jag att jag inte behövde något mer, jag hade allt jag kunde begära, hund, böcker och stora blåbär och lingon i skogen, ja, här var det sommar första januari, och kanske sådär 23 grader varmt i skuggan. Solen lyste värmande på en blå himmel, och solen kändes som ett levande väsen, precis som havet.

Jag hade allt jag kunde begära för att vara en tid på semester. Mat, böcker och sällskap och en fantastisk trädgård. Här ville jag vara och vila ut från min långa lidandestid, tillsammans med Milou och rådjuret. Tiden stannade till, och jag kände evigheten djupt i märgen, en känsla av att jag ville att detta tillstånd som jag nu var i, skulle vara i evighet, ja, att jag ville vara på denna plats i all evighet. Ja, en känsla av att allt var gott, och jag bara ville leka lite. Jag hade upplevt detta i mystika upplevelser på jorden ock. Det var bekant.

När jag var torr, gick jag in i ödehuset och tog en diger volym ur hyllan, vackert inbunden i skinn, som en 1800-talsbok. Författaren hette C.A.Cornelius (1828-1893) och var en svensk kyrkohistoriker från 1800-talet. Bokens titel var "Lars Larsens lefnad. Första delen". Oj oj. Någon hade skrivit om mig i himlen, på gammalsvenska dessutom. Detta var ofattbart intressant. Jag satte mig ner i min säng, lutande mig mot en kudde intill väggen. Vilken tur att man inte behövde sova i himlen, ty denna bok ville jag läsa ut innan jag stod upp igen, så intressann var den. Någon som skrev med djup inlevelse och sympati om mig och mitt liv, särskilt om mitt inre liv, inte på det vetenskapliga, objektiva sättet som jordiska kyrkohistoriker brukade, utan djupt subjektivt och

värderande, som värderade allt jag sagt och gjort, ja inte bara mig, utan även de andra personer som figurerade i boken. Och jag upplevde då jag läste, en djup bekräftelse på vem jag var, att äntligen blev jag sedd av någon som förstod sig på sådana som jag, på teologer och mystiker, och jag kände sakta att mitt människovärde återvände, och jag kände mig djupt älskad av himlen, och blev äntligen i stånd till att förlåta mig själv för allt fel jag gjort. Denna bok var min "Life Review", och den kunde inte ha varit bättre planlagd.

Medan jag fördjupade mig i boken, låg Milou och rådjuret, som jag kallar Bambi, vid mina fötter och myste, jag myste med dem, gladde mig åt insekterna i stugan (de måste vara med för att skapa den rätta stämningen!) och emellanåt frågade jag dem något som jag undrade över, och de svarade så gott de kunde. Min första fråga var om det fanns något helvete i andevärlden, och de svarade att nej, det finns inget sånt, ingen tillstymmelse till något sånt, utan de "onda" kommer, när de dör, till en bättre värld än den de levat i på jorden, en värld som är mer passande för, som är skapt enkom för att de skall kunna göra andliga framsteg, en värld som inte tillåter att de är kvar i sin ondska, **de får nämligen också genomgå sin Life Review (precis som Dannion Brinkley, som var en CIA krigsveteran från Vietnamkriget, ingen god person direkt på den tiden, 1975, då han fick sin nära-döden upplevelse), och förstå allt det onda de gjort**, och får då en stark vilja att bättra sig och sakta röra sig mot ljuset. De är förvisso inte i början i en lika vacker värld som de goda andarna, eftersom de dras till de regioner som passar med deras inre, förmörkade natur,

men de är icke desto mindre i himlen, det finns ofantligt många nivåer eller plan som man kan leva på i himlen. Men kontentan är, att jorden är det värsta helvetet man kan vara i, och att de onda, när de kommer till andevärlden, kommer ett stort steg högre än det värsta helvetet, och därifrån kan det bara bli bättre och bättre med tiden, de rör sig sedan mot ständigt högre världar, och **lider inte**, vilket också blivit omvittnat av nära-döden upplevaren Anita Moorjani. Man måste också komma ihåg, sade Milou, att ondska sådan som religionerna och rättsväsendet ser på den, inte existerar, utan det finns enbart svaghet, okunnighet, galenskap och frånvaro av det goda, inte aktiv, utspekulerad ondska för ondskans egen skull. Ondska är aldrig någonsin vår innersta natur, vi kan aldrig bli genomonda, inte ens Satan är genomond. Vi tror alltid att vi har rätt att göra det vi gör när vi är onda, att det är rätt på något sätt. Detta är en av orsakerna till att det är lätt att bättra sig när man kommer till andevärlden och får mer kunskap, om man har varit s.k. "ond", t.ex. en mördare eller våldtäktsman.

Jag tackade Milou och rådjuret, och sade att detta var det viktigaste för mig att veta i denna nya värld, ty jag kunde inte bli lycklig här om jag visste att någon pinades i ett helvete någonstans i denna värld. Jag var oerhört lättad, och kände också att jag kunde överlåta till Gud och änglarna att ta hand om alla som lider på jorden, att jag inte behövde bekymra mig över det längre.

Jag fick frid och fortsatte läsa i biografin om mig. Hur länge jag höll på, vet jag inte, men skymningen kom till sist. I denna värld blir det aldrig natt, utan bara skymning,

och jag vet inte hur långa dygnen är, ty här finns inga klockor eller teknologi. Jag tände ett stearinljus så jag kunde fortsätta läsa.

Kapitel 2: Det vegetativa andelivet och mötet med grävlingen Krafs. Del 1.

Tre himmelska dygn (hur långa de är har jag ingen aning om, ty de har inte klockor i himlen) tog det att läsa igenom båda delarna av Cornelius' biografi om mig, sammanlagt 1400 sidor. Jag fick inte ont i baken, hade inget behov av att röra mig under denna tid, utan slukade begärligt texten i en, om jag får uttrycka mig så, **vegetativ ro**, där det intellektuella och det vegetativa, ande och natur, smälte samman till ett. Den vegetativa känslan var mycket ett resultat av insekternas surrande i rummet, och Milous och Bambis närvaro på golvet, där de låg och myste. Jag avbröt emellanåt läsningen och frågade dem något, som jag undrade över. De var mycket bildade i naturmystiska ting, och hade även koll på mänskliga angelägenheter. De visste mycket om mitt liv.

När jag var färdig med läsningen, som var en sorts katharsis för mig, kände jag att allt var väl, allt var förstått och förlåtet (att förstå är att förlåta), en vegetativ känsla av trygghet, ungefär som att "härifrån kan det bara bli bättre, detta är trygghetens och de eviga framstegens rike". Jag var i kontroll av mitt öde, i detta land där ens önskningar manifesterades, **kunde man välja att gå mot ljusets rike**, välja frälsningen, och **inget fanns som kunde hindra en**. Här, där både kunskapen om det goda fanns tillräckligt, och där man även **fick välja att förkovra sig**, var ens ljusa öde hugget i sten. Insikten om detta gjorde mig lyrisk för en stund, lyrisk på ett vegetativt sätt, ungefär som känslan av vegetativ befrielse

då man äntligen får bajsa och kissa efter at ha varit mycket nödig. Mycket av det jag upplevde här var som bättre versioner av mina mest naturmystiska och vegetativt romantiska upplevelser i jordelivet, särskilt i barnaåren. Ja, det är i barnaåren som ens känslor är mest heligt naturmystiska och vegetativt andliga.

Jag hade fått tillbaka min barndom och min barndoms känsloliv. Under flera decennier på jorden hade jag varit tvungen att medicinera på psykofarmaka, och under hela denna tid hade mitt romantiska känsloliv varit utarmat, men här fick jag det tillbaka i sin fullhet. Skogen utanför mitt ödehus upplevdes av mig som i ett romantiskt känsloskimmer, hemlighetsfullt som den hemliga trädgården, och darrande av evigt liv. Detta var Gud, han var ingen människa, han var Livet som besjälade dessa skogar.

Vem talar om barndomens vegetativa andlighet, som är helt spontan och oreflekterad, och som tyder på att växter är andliga, och att vi alla i själva verket är olika slags vandrande växter? Milou hade mycket att säga om detta, ty hundarnas andlighet var definitivt av det vegetativa slaget. Han sade att vi är som mest andliga när vi är små barn och inte försöker någonting, när vi inte ber eller går på gudstjänster eller läser i Bibeln. Det är Livets egen andlighet, bortom alla religioner, och det är dit vi alla återvänder efter döden. Här i andevärlden har vi inga religioner, sa Milou, här är vi bara. Inga tempel eller kyrkor finns här, däremot finns skolor och universitet, i mycket stort antal, ja i varje stad. Men de är mer som Platons akademi än som universitet på jorden. Boken om

dig, av Cornelius, var ett resultat av det himmelska Uppsala Universitets i andevärlden verksamhet, sa Milou. Den boken var en sorts avhandling, som hade diskuterats på seminarier där.

Men att jag fått min barndom tillbaka, och något även bättre och naturligare än den, var nästan för bra för att vara sant. Jag ville knipa mig i armen för att försäkra mig om att detta var verkligt. Jo, jag kände när det knep, jag hade en riktig kropp. Men jag hade varken blivit hungrig eller bajs- och kissnödig i detta underliga land. Jag måste liksom ingenting här. Jag måste varken äta eller röra på mig här. Det påminde mycket om barndomens bekymmerslösa tillvaro, då man heller inte måste något.

Milou läste mina tankar, och sade: **"Här är vi alla Guds små barn, där Gud ser till alla våra behov, och sörjer för allt**. Hen har byggt denna värld av sin egen tankematerie för att glädja oss så mycket Hen kan, Hen läser våra tankar och våra behov, och sörjer för allt, sörjer för att vi inte ska ha det tråkigt eller lida på annat vis. Och så är det så underfullt ordnat att vi får vara hans medskapare och i samarbete med andra själar skapa fler ting av tankematerie än det Hen har skapat."

Detta påminde mig igen om barndomen, om dess lekar, hur vår fantasi och våra tankar skapade på den tiden. Vi skapade med vår fantasi en ljuvlig omgivning unt oss, en fantasi som levandegjorde och besjälade vår omgivning och våra legogubbar och leksaker. Samma verklighet gällde i detta land, **Sommarlandet.** Bara vår barndom kunde förklara vad vi upplevde här.

"Men", svarade jag Milou, "tänk om mitt fantasiliv igen löper amok, och jag får en ny psykos, eftersom jag inte längre äter medicin?"

"Sjukdom finns inte här, det tillhör jordens och förgänglighetens värld", svarade Milou. "Psykoser är inte möjliga här."

"Varför?"

"Kunskapen är så riklig i vår värld, vi gör sådana intellektuella framsteg jämfört med jorden, att psykoser inte är möjliga. Psykoser kommer av förvirring, svaghet och okunnighet, plus en intolerant miljö. Psykoser är lika omöjliga här som de är omöjliga för en ettåring. Här råder en sådan tolerans för psykiska avvikelser, bara de inte är onda, att det är det rätta stället att, som små barn brukar, **kravla sig fram, famla sig fram till erfarenhet och mognad**, detta som man så sällan tillåts göra som vuxen på jorden, p.g.a. psykiatrins intolerans. I våra städer har vi sjukhus, för sådana som varit fysiskt och psykiskt sjuka på jorden och behöver vila ut sig bland terapeuter och läkare, men ingen kan tvingas vara där, ty i denna värld kan vi gå genom väggar, förflytta oss med tankens hjälp."

Detta var något jag inte provat än, jag hade liksom inte behövt det.

"Ska vi pröva?", frågade jag Milou.

"Ja. Vart vill du resa?"

"Till dina vänner i skogen!", sa jag.

"Ok, då far vi till grävlingen Krafs i skogen intill. Han är min bästa vän i denna skog. Håll i dig, för nu bär det av!"

Kapitel 2: Det vegetativa andelivet och mötet med grävlingen Krafs. Del 2.

Som sagt så gjort. I nästa ögonblick stod vi utanför en liten jordkula djupt inne i skogen intill. Det luktade ljuvligt av mossa, våta löv och mull.

Milou ropade på grävlingen Krafs, och en mycket trevlig nos stack fram ur hålan.

"God kväll, mina herrar", grymtade det på telepatisk väg. Här rådde ett språk som var varken svenska eller engelska, men ett universellt språk som alla förstod, djur, växter, människor, där man bara bytte information telepatiskt, bortom alla språk. Grävlingen, som var precis som grävlingar på jorden, bara mer eterisk, visade sig i jordhålans öppning. "Är det något ni vill?", frågade han.

"Jag vill presentera en nykomling i skogen för dig", sa Milou. "Lars Larsen, teolog."

Grävlingen kom fram till mig och nosade på mig, både här och där, såsom hundar brukar göra. Det var väldigt behagligt. **Det jordade en på något vis**.

"Är det något ni vill fråga mig om?", frågade grävlingen.

"Jo", sa jag. "Varför är den vilda naturen och skogen så frånvarande i de civiliserade jordemänniskornas andevärldsupplevelser, där Swedenborgs och spiritualisternas upplevelser är typiska?"

"Jo, det är därför att dessa astralresenärer är så "civiliserade", eller "värdsliga", eller har en så liten värld", svarade grävlingen.

"Den vilda naturen", fortsatte han, "är verkligheten själv. Verkligheten innerst inne, är vild, otämjd, arkaisk, orörd som en atoll i Stilla havet. Om man hela sitt liv har levt isolerad från denna verklighet, som de "civiliserade" har, med lite intresse för dess innersta väsen, utan kanske bara med naturvetenskapsmannens ytliga, mekaniska, tekniska intresse, då skapar man en liknande verklighet på denna sidan av tillvaron, ty man manifesterar och dras till den verklighet som motsvarar ens inre tillstånd. Här får man alla sina önskningar uppfyllda, också mindre goda sådana. Så om man har en väldigt inskränkt inre verklighet, med lite intresse för Verkligheten med stort V, enbart inresserad av civilisationens konstgjorda verklighet, så blir ens verklighet också väldigt liten på denna sidan av livet, inskränkt till stadsfenomen och "civiliserade" människor, som utgör en nästan oändligt liten del av de varelser och människor som bebor denna värld, ty även atomerna är levande varelser, små djur. Vi brukar kalla de "civiliserades" verklighet på denna sidan för "helvetet", även de godastes (bland de civiliserade) verklighet, men det ordet är missvisande **då det på denna sidan inte finns något lidande eller något ont**, varken för god eller "ond", ordet "helvetet" bara beskriver en för oss obegriplig, obeskrivlig själslig och andlig fattigdom, att isolera sig från den vilda naturen, **som är själva verkligheten, eller Gud inkarnerad**. Vi här i skogen **lever i Gud**, därför talar vi inte om Henom såsom

de "civiliserade" gör i "helvetet", lite som fisken inte nämner eller tänker på vattnet hen simmar i. Ju längre borta man är från Gud, desto mer talar man om Henom, desto mer gör man reklam för Henom. Vi ber inte till Gud i skogen, **vi lever våra böner, är våra böner, andas bön.** Eller har du känt på den meditativa, kontemplativa stämningen som råder i skogen, en **levande tystnad**, och jämfört detta med de postmoderna kyrkornas larm och andliga cirkus och spektakel? Det är skillnaden mellan det liv där man talar om Gud och det liv där man **är Gud**, ty Gud är ett vara, ja varat självt, ett tillstånd man bara kan vara, som man inte kan tala om. Om man talar om Henom, kommer man alltid att tala om något annat än Henom. Därför vill jag helst tiga om Henom, och talar om Henom bara om jag måste."

Grävlingen gjorde en lång paus. Sedan fortsatte han: "Detta kan låta fanatiskt, kära Leif, **men vi här i skogen hatar stadslivet så mycket att vi bara kan se på det som helvetet**, också här i andevärlden, **också gällande staden Nya Jerusalem**, som dock är helvetets översta lager. Städerna är ekokatastrofer för oss, larmcentra, lite som en död vit betongvägg i en fängelsecell, **vi är så vana vid att allt är levande**, och att allt är tyst på ett levande, gudomligt sätt."

Jag blev stum. Detta var verkligen radikala tankar. De kändes sanna på något vis. Staden var en stor avvikelse från tingens verkliga, äkta, ursprungliga ordning. Det kunde man inte förneka.

"Men Swedenborg då?", undrade jag. "Var inte han god? Kom inte han till himlen?"

"Ja, han kom till de "civiliserades" himmel, stadslivets, Babylons himmel, han kom till en vacker antik stad, men det är för oss bara de översta regionerna i "helvetet". Det är förresten bara i "helvetet" det finns grader och nivåer, i himlen är alla på samma plan, det finns inga grader och nivåer. Alla lever i fullkomningen, och det finns i himlen ett oändligt antal varelser, växter, djur och människor. Ju djupare ner i "helvetet", desto färre människor lever där."

"Nej," fortsatte grävlingen, "Swedenborg kom till "helvetet", ty han var för stor i denna världen, satt i riksdagen och sånt, hade för lite av barndomens och de vilda djurens och växternas vegetativa andlighet. För mycket skenskådande, för lite väsensskådande. Då kommer man till städerna i andevärlden, bosätter sig i städerna, vilket för oss är lika med "helvetet", hur mycket guldgator och pärleportar och kristallkatedraler de än har. Största delen av människorna i vår värld lever helt nakna (har inte ens underbyxor), som ädla vildar i skogen, men deras värld göms för de civiliserade, p.g.a. deras pryderi och smutsiga tankar om kroppen och sexualiteten som de har med sig från jordelivet. Även dina kläder kommer att falla av när du joinar en sådan där naken urfolksstam i djungeln i himlen. Men du kan inte komma dit genast, du måste först acklimatisera dig."

"Grattis, Lars, du har kommit till den verkliga himlen, som är sagoskogen", sa rådjuret Bambi. "Dom psykiskt sjuka och de s.k. "utvecklingsstörda" ", fortsatte hon,

"kommer inte sällan hit, ty de är som barnen, naturbarn, mycket mera än de normala människorna."

"Ja. Tack.", svarade jag. "Ni har sagt att här får man sina innersta önskningar uppfyllda. Skogen och djuren, särskilt hundarna, var min stora kärlek på jorden, en hund, Milou, var mitt livs kärlek, så det är inte konstigt att jag är här. Men hur är det med Jesus då? Han lever ju i himmelska städer, i Nya Jerusalem, det gör han väl?"

"Han bor i skogen", svarade Krafs, "men tjänstgör om dagarna i Nya Jerusalem, vår världs motsvarighet till jordens Jerusalem. Det är det många helgon som gör. *Tjänandet är nämligen vår stora passion.* Tjänandet och att leva i bön, i djup kontemplation. I städerna tjänar vi och i skogen ber vi. Jesus lever samma liv här som på jorden (det gör alla som kommer hit i början), där han också tjänade i städerna och byarna och tillbragte natten i skogen eller i bergen i bön och kontemplation. **Eftersom tjänandet är vår natur i himlen**, **finns inga herrar**, alla lever jämlikt, vi lever i anarki, medan helvetet är full av hierarkier och härsklystnad. Det säger också Swedenborg i sina skrifter. I helvetet är man gudar och kejsare, omgiven av guld och prakt, i himlen små barn, omgiven av sagoskog."

"Jag är så glad för att jag inte behöver äta psykmediciner här, ty dessa gjorde att jag inte kunde be spontant, inte känna Guds och paradisets närvaro. Nu kan jag äntligen igen andas bön, vara bön. Bönen är mitt livs element."

"Vi på denna sidan tillräknar inte dig som lathet eller oandlighet att din andes kanaler blivit tilltäppta av ogudaktig psykiatri. Det är din innersta önskan bakom alla mediciner som räknas här, din längtan. Som biskop Pontoppidan på 1700-talet skrev, så är längtande tro, att man längtar efter att tro, också frälsande tro. Har du bevarat dina önskningar i Gud, skall du ock vinna Gud på den här sidan. Glöm allt det där, det viktigaste var att du inte lämnade Skogen i ditt hjärta."

Kapitel 3: Trädepifanin

(ni kan on ni vill läsa detta kapitel till tonerna av denna fantastiska sång * av finländaren Jorma Hynninen, komponerad av den finske kompositören Jean Sibelius)

Det var redan mitt på dagen, och solen gassade på genom trädgrenarna, himlen var molnfri och azurblå och skogen dåsade i ett vegetativt, dunkelt värmerus. Jag greps också av detta, och hade lust att vila mig i solen. Jag kröp ihop under en vacker, gammal tall, och grävlingen Krafs och rådjuret Bambi vilade också i solen på sina platser. Allt var tyst, bara fåglarna kvittrade och humlorna surrade. Middagstiden var vilans tid i den himmelska skogen, ty då var det varmast, solen älskade skogens varelser in i sömnens riken.

Jag dåsade till, och föll i en ljuvlig slummer. Jag drömde söta drömmar, sånt man drömmer bara i paradiset. Vakendrömmar. Sanndrömmar. Jag upplevde att den talls själ under vilken jag vilade, uppenbarade sig för mig i drömmen. Den påminde lite om enterna, de levande träden i Tolkiens bok "Sagan om Ringen", men enterna i filmatiseringen av boken var karikatyrer i jämförelse med tallen. Tallens ande var ingen vandrande tall, utan jag fick se in i trädets inre, trädets själ, **vars liv fanns bortom all rörelse** och bortom all beskrivning, som var, likt skogen i övrigt, **levande tystnad, tystnad vibrerande av liv, evigt liv**. Tallen kunde tänka, hade ett medvetande, **men det var helt vegetativt**, tänkte bara naturmystik, förstod sig inte på något annat än Naturen, dvs. Liv, eller

Verklighet. Trädet såg på allt som former av skog, och jag skrattade inombords när jag på telepatisk väg fick höra av tallen att han såg på mig som ett vandrande träd, en sorts växt, med rötterna i huvudet, som sträckte sina förgreningar upp i andevärlden och mot den andliga solen, Kristus. Trädet hade sitt huvud, sin hjärna, under jorden, i mullen. Tallen jag låg under hette Beulah, och var sjuhundra år gammal. Han hade levt på jorden i skogen nära mitt ödehus, och blivit nerhuggen på medeltiden. Sedan hade han levt vidare i andevärldens skogar, där luften var betydligt ljuvare och mullen betydligt mullrikare, svartare och full av mask och mikroliv. Skogen på andra sidan, även den med tall och gran, var så full av liv att den nästan mer påminde om djungeln än Nordens skogar. Träden var mycket höga och gamla och växtligheten oerhört frodig, med alla möjliga slags bär, stora som jordgubbar, som gav frukt tolv gånger om året. Man kom att tänka på Livets träd och på Elsa Beskows sagoskogar, t.ex. i "Tomtebobarnen".

Jag skådade på naturmystiskt vis in i tallens själ i min söta dröm, och oh! vad jag såg! Jag såg att på samma sätt som människan är djurrikets "konung", dess starkaste och mest "intelligenta" varelse, som kan göra mest (detta trots att det inte finns några hierarkier i himlen, ingen andlig rangordning, sånt finns bara i "helvetet", dvs civilisationen i andevärlden), på samma sätt är trädet skogens "konung", "växtrikets konung", som p.g.a. sin ålder och sitt gigantiska rotsystem är starkast, "intelligentast", som kan göra mest av alla varelser bland växterna.

Trädet hade ett så rikt inre liv, såg jag, men det var helt vegetativt, det var vegetativ mystik, och kunde inte förstås av de "civiliserade". Man måste försänkas i vegetativ trance för att kunna kommunicera med ett träd, och just nu var jag i en sådan. Vegetativ trance, där allt handlade om naturmystik, där det inte fanns något annat än naturmystik, eller, som det också skulle kunna kallas, "verklighetsmystik", ty glöm aldrig att naturen är själva Verkligheten, alltings innersta, alltings yttersta verklighet.

Jag skådade trädets väsen och jag blev ofattbart nyfiken. Nu ville jag passa på at lära mig om trädens inre liv, vad skogen egentligen sysslar med där i tystnaden. Jag frågade Beulah om han kunde berätta lite om det. Han gick med på det, och sade att **träd lever i den eviga tystnadens ljuva paradis, som är en obeskrivlig trygghet och stabilitet**, som är en levande tystnad som aldrig gör en utt råkad, den tystnad tibetanska yogis i Himalayas grottor har kommit till, där den inre verkligheten är så rik att man inte behöver yttre stimuli, utan man har ett överflöd av inre liv. **Att vara verkligt jordad är att ha detta inre liv**. Vi kommer från mullen och återgår till mullen i andevärlden. Vi blir till mullenergi efter döden, det andliga livet är i själva verket mullenergi. Mullen är trädens salighet, det är där det mesta sker, för ett träd. Att komma till himlen för en människa, är också att bli ett med mullen, vårt ursprung, av vilken Herren Gud formade oss en gång, mullriket, mullenergi, att få jord under naglarna andligt sett, att bo i och ströva omkring i mullriket, skogen, istället för i betongriket, stenriket, det andligen förstenade riket,

staden, syndafallets, skammens och pryderiets rike med all sin speciesism, rasism och diskriminering, där man är så långt från det jordade livet att man skäms för sin nakenhet eller **skäms för att klia sig på pungen.** Lika konstigt och främmande för ett träd är detta som att trädet skulle skämmas för sin bark, sin nakna stam. Att komma till himlen är att komma till skogens tolerans och humanitet, där man inte skäms för sin fattigdom (vilken fattig har inte skämts för att man plockar burkar och äter sopor och rester?) och nakenhet, där ens självkänsla upprättas så att man blir "skamlös" som hundarna, ett med sig själv, där man slutar prestera och jobba, slutar försöka duga, och börjar leva djupt inifrån, spontant, där man inte skall uppnå något, utan **man bara ska avklä allt som inte är skog och mull i en**, allt som man inte har gemensamt med andevärldens Eden-skogar, avklä den Gamla Människan, Adam efter Fallet, och bara bli sig själv, den man innerst inne är, den Nya Människan, Adam före Fallet, Kristus i oss, **utan fruktan**. **I skogen blir vi mull, både människor, växter och djur, vi blir ett vandrande stycke mull, mullenergi,** och **Gud för oss är genomträngd av mull**, och vi ser världens och Guds förklaring, teodicén, i en kompost, där allt skräp och avfall, allt skit och bajs blir omvandlat till mullenergi, dvs. **evigt liv**, så ock blir lidandet och allt negativt i händerna på mullriket, skogen. Skogen är den store försonaren, till vem vi får komma som vi är, och träden är skogens präster och domare. I skogens famn lyckas t.o.m. en Hitler förlåta sig själv och ingå i Gud. Så stark är skogen.

Strax innan jag vaknade, böjde sig tallen över mig, andligen, och tryckte en andlig kyss på min andliga panna, och sa: "*Herrens, Herrens Ande är över mig, ty Herren har smort mig med mull till att förkunna mullens och skogens budskap till de ödmjuka; han har sänt mig till att läka dem som kryper i stoftet, till att predika frihet för de i civilisationen fångna och förlossning för de vid sjuksängen bundna*." (Skogsövers. av Jesaja 61:1)

Jag vaknade vid dessa tallens ord, med ett ryck, och drog mig till minnes att de sjukaste bland oss, de som bara ligger i sängen år för år, **lever som träden, ett hemligt, vegetativt liv, nästan orörliga, och att Herren tar hand om dem i och med detta faktum.** Verkligheten var återigen ljuvligare än jag tänkt, verkligheten överträffade dikten.

Skogen och tystnadens hemligheter gjorde att jag återigen kunde lämna alla de på jorden döende och lidande i Herrens händer, viss om att lidandet inte skulle övergå deras förmåga, att det alltid fanns en utväg, till sist, att änglarnas hjälp skulle vara tillräcklig.

Jorden var i kaos. Jag kände det nu. Lidandet hade snart nått sin klimax. Nu skulle allt i andevärlden handla om jordens lidanden och att lindra jordens lidande. Tallens avskedsord väckte mig till detta medvetande. Det var ett medvetande som skulle för alltid förändra mitt liv i himlen.

Grävlingen Krafs lufsade bort till mig där jag låg. "*Alla i himlen*", sa han, "*har förbund med träd, är gifta med träd,*

som tecken på deras löften om evig solidaritet med skapelsen, ett boddhisattvalöfte om du vill. Vi vet att du har ett sådant, med Åboträdet Shekinah, och därför kan du lätt tala med träd. Beulah påminde dig om din högre kallelse på jorden, som fortsätter här i himlen. Högre uppgifter väntar dig här i andevärlden, nu är du bara på semester."

Krafs visste allt om vad jag och Beulah hade pratat med varandra om, Krafs var synsk, parapsykisk, clairvoyant.

Vilka uppgifter väntade mig i andevärlden? Detta skulle bli ofattbart spännande.

* **Demanten på marssnön**, av Josef Julius Wecksell (1838-1907):

På drivans snö där glimmer
en diamant så klar.
Ej fanns en tår, en pärla,
Som högre skimrat har.
Utav en hemlig längtan
hon blinker himmelskt så:
hon blickar emot solen,
där skön den ses uppgå.

Vid foten av dess stråle
Tillbedjande hon står
och kysser den i kärlek
och smälter i en tår.
O, sköna lott att älska

Det högsta livet ter,
att stråla i dess solblick
och dö, när skönst den ler!

Min kommentar: De 42 sista åren av sitt liv levde J.J. Wecksell på sinnessjukhus, sjuk i psykos och melankoli. Det är gripande att veta. Sibelius tonsättning är en av de vackraste tonsättningarna i finländsk historia, och gjordes redan år 1900, när Wecksell ännu levde.

Kapitel 4: Jan Fridegård. Del 1.

Tiden gick, och jag trivdes gott med Milou, rådjuret Bambi, och grävlingen Krafs. En dag frågade jag grävlingen Krafs: "Om du fick vara världsdiktator för en tid, vad skulle vara det första du gjorde då?"

Krafs svarade: "**Jag skulle genast stänga ner alla kärnkraftverk i världen, och placera allt kärnkraftsavfall i säkert förvar. Sedan skulle jag oskadliggöra alla kärnvapen och andra hemska vapen och hemska bomber (som vätebomber, osv). Sedan skulle jag montera ner alla oljeplattformar ute till havs, som kan spilla olja efter civilisationens kollaps och mänsklighetens utdöende. Jag skulle alltså göra allt som var vettigt att göra med tanke på att slutet för mänskligheten är nära, för att minimera skadorna för resten av planeten**."

Jag funderade mycket på detta, och förundrade mig över grävlingens politiska vakenhet.

Jag kände nu ett behov av att vara lite för mig själv med Milou, och jag sa farväl till Bambi och Krafs och Beulah, och begav mig på en liten promenad i skogen intill, med Milou tassande efter mig, som han brukade. Jag ville se om några av de övriga ödehusen som jag hittat i dessa skogar på jorden, också fanns i himlen. Och jag undrade om det bara fanns stigar i dessa skogar, eller om de där sandvägarna som fanns i dessa skogar på jorden, också fanns här i himlen. Jag gick långa vägar, till de ställen där

jag minns vägarna var på jorden, men jag hittade bara stigar. Och inte hittade jag de där andra ödehusen. Jag hittade inga hus överhuvudtaget, bara skog.

Jag träffade omsider en svart snigel, som långsamt ålade sig fram på stigen, och frågade den varför jag inte hittade några sandvägar, och snigeln svarade telepatiskt att det var för att jag var i Sveriges himmel, Sveriges Eden, där allt var som Sverige var för 6000 år sedan och äldre tider, innan Adam föll i syndafallet. Jag undrade väldigt över dessa ord. Sedan frågade jag varför det aldrig regnade, varför man aldrig såg skyar på himlen. Snigeln svarade att det var för att klimatet här var som klimatet var på hela jorden före Noa och syndafloden, då det heller inte regnade, utan växterna levde av nattens dagg, som var riklig. Här var det alltid skyfri himmel och sol om dagen, det var egentligen tropiskt klimat, fast vi var i Sverige. Men det var himmelskt tropiskt. Om jag ville ha det mer som på jorden, och ville ha ett mer modernt Sverige, måste jag besöka "helvetet" i andevärlden, det svenska "helvetet". Det rymde en mängd nivåer, från det översta till det lägsta, och ju längre ner i "helvetet" man gick, ett desto modernare Sverige vistades man i. På botten fanns rena sci-fi-Sverige, eller, med en annan benämning, UFO-Sverige, ett futuristiskt, teknohelvetiskt Sverige, de "ondas" "teknoparadis", där allt var teknologi och död, där inga skogar fanns. Det låg under jorden, det bestod av underjordiska, gigantiska metropoler (storstäder).

Precis som Swedenborgs helvete, tänkte jag. Jag frågade sedan snigeln om jag kunde finna de andra ödehusen i Sveriges "helvete". Jo, det trodde snigeln bestämt. Men

då måste du, sa han, ändra din andes frekvensnivå, och ställa in din ande på att möta en grövre och gråare värld, med mindre liv. Du bara beslutar dig för att göra en tidsresa in i framtiden, ihågkommande att du lever i Sverige för 6000 år sedan.

Jag tackade snigeln, och gick vidare, till den plats där jag visste att närmaste ödehus fanns, på jorden. Sedan bestämde jag mig för att resa till vikingatidens Sverige, och vips var jag i en mer utarmad och grövre skog med skyar på himlen, dock sken solen vackert. En gråare värld, inte så eterisk. Och se, där stod det andra ödehuset, som var byggt kanske på 1930-talet. Jag knackade på på ödehusets dörr, för att se om någon bodde där. Ganska snart öppnades dörren, och ut kom en ung man som liknade på romanförfattaren Jan Fridegård när han var ung.

"Goddag, vem är ni som hälsar på sådär?", frågade mannen.

"Jag är Leif Tikka, teolog och poet, från Finland."

"Åh. Ja, jag tror jag har hört nåt om dig."

"Vem är du?"

"Jan Fridegård. Det här är mitt sommarställe i andevärlden. Jag bor här för en liten tid med min hustru Gudrun."

"Jag har läst flera av dina böcker", sa jag. "Du är en bra författare, jag gillade särskilt "Den gåtfulla vägen" som du skrev 1963, om dina andevärldsliga erfarenheter på jorden."

"Ja, den var också min favorit bland mina böcker en gång."

Milou kom fram bakom mig.

"Hälsa på farbror," sa jag till Milou.

Milou tassade fram till Fridegård, som klappade hunden. Hunden slickade på Fridegårds hand.

"Var bor du när du arbetar?", frågade jag.

"I Gamla Stan sådant det var på 900-talet e.Kr. Mitt plan, min nivå i andevärlden, där jag lever och trivs, är 900-talets Sverige. Det är en vacker stad, så mysig. Där är mitt hjärta, som du kanske kan förstå om du läst min vikingatrilogi om trälen Holme och trälinnan Ausi. Jag kan se på din aura att du nyss har kommit från Eden."

"Ja, jag lever i himlen med Milou, hunden min, en terrier. Hälsa på farbror Fridegård, Milou."

Och Milou hoppade upp på Fridegård, och slickade hans händer.

"Det här är också himlen, för oss", fortsatte Fridegård. "Jag och min fru har avancerat från sena medeltiden till

vikingatiden under min tid i andevärlden. De som är på sena medeltiden här ser vikingatiden som deras himmel. Men jag vet att folk som kommer från Eden kallar vårt plan för en nivå av "helvetet", och reserverar ordet "himlen" enbart för deras värld, fullkomlighetens värld. Ju längre in i "framtiden", desto längre ner i "helvetet". I "helvetets" djupaste nivå, det vi här i vikingavärlden kallar "helvetet", en sci-fi värld som utspelar sig ungefär år 2300 om man extrapolerar utvecklingen från år 2036, ser man år 2400 som sin himmel, där är man teknoutopister. Men har man bara lite längtan till historien, dvs. till tillvarons djupdimensioner, alltså inte är historielös, kommer man bakåt i tiden när man kommer från jorden till andevärlden, och ser som sin himmel det föregående seklet och därifrån äldre tider. Ett sekel är här en nivå, ett plan. Vi lever högst hundra år på ett plan, sedan dör vi, smärtfritt, och går till ett högre liv bakåt i tiden, även de i "helvetets" scifi-värld gör det. Det finns alltså 63 nivåer eller plan man kan leva på utanför Eden, medan Eden inte har några plan, där lever de allra flesta varelser, människor och djur och insekter, i full jämlikhet. Men också de som lever i Sverige för 5900 år sedan, ses i Eden som levande i "helvetet", ty deras värld befinner sig efter syndafallet, och det är stor skillnad. Ordet "helvete" är kanske missvisande här, ty det får oss att tänka på medeltidens tortyrhelvete. Det verkliga "helvetet" i andevärlden har inget lidande överhuvudtaget, utan är bara olika nivåer av själslig fattigdom och utarmning, lite som man inte lider på jorden i storstäderna, om man har det bra, man trivs ofta där då, men det är en miljö som är bra fattig på liv, både själsligt och fysiskt sådant, i jämförelse med djungeln i

Kongo med alla sina apor och insekter. **Eden är liv**, där allt är levande, "helvetet" är död, stenriket, betongriket, asfaltriket. Även du skall snart komma underfund med vilket plan du känner dig hemma i, eller om du verkligen tillhör Eden, med hela din varelse."

Kap. 4: Jan Fridegård. Del 2.

”Men finns det”, frågade jag Fridegård, ”skogar och djur i de nedre ”helvetena”, t.ex. i 2000-talets svenska ”helvete”, det som motsvarar nutidens Sverige, Sverige år 2036?”

”Ja, det gör det”, svarade Fridegård.

”Men då är ju träden och djuren i helvetet!”, utbrast jag.

”Nej, det är inte så det går till. Lever t.ex. skogen på jorden idag i ”helvetet”, trots att jag skulle påstå att många människorna i västvärlden där gör det? Det skulle jag då inte påstå. Så känner man inte när man går genom en skog. Istället är träden missionärer från Eden som valt att bosätta sig i ”helvetet” för att trösta, undervisa och påminna om Edens verklighet. De är inte i helvetet, ty helvetet och himlen är primärt tillstånd, inte platser. En hel del människor från Eden är missionärer i ”helvetet” och skapar ljus och trivsel omkring sig där de går, som lockrop till högre världar. De kan vara fullkomligt lyckliga fast de arbetar i ”helvetet”, en gråare värld än här. De går emellanåt tillbaka till Eden och sover eller vilar upp sig. De är nämligen på jobb i ”helvetet”, tjänar sina medvarelser dag och natt. Samma sak gör träden och djuren i ”helvetet”. Deras hjärta är i att tjäna de fallna och eländiga. Det är deras paradis, att få älska. De kommer att göra så helt tills den sista varelsen har nått Eden.”

”När tror du att alla kommer att ha nått Eden?”

”Om lite över tusen år, tror jag. Snart dör Moder Jord, och då börjar ”tusenårsriket”, som tar plats i andevärlden, det är domens tidsålder, då allt skall återupprättas. Då kommer inga nya själar in i ”helvetena” i andevärlden, så då töms "helvetena" sakta, då alla hela tiden stiger mot högre världar. Helvetesnivå efter helvetesnivå töms och förintas (detta är vad som menas med att "döden och dödsriket kastas i eldsjön", i Uppenbarelseboken i Bibeln, förf. anm.), ty de är skapade av de fördömdas tankar. Men Gud har en plan för "helvetenas" tömmande, att det inte ska ta mer än tusen år efter Moder Jords död innan den sista själen nått Eden. Därför heter det ”tusenårsriket”. Om änglarna och de heliga lyckas riktigt bra, kan det ta kortare tid. Vi kan påskynda Herrens återkomst, står det i Bibeln. Det kan ta bara kanske 800 år eller rentav 500 år. Man behöver inte leva de 16 år på varje plan (63 stycken, förf. anm.) som det tusenåriga tidstaket innebär. Men man får då lov att vara högst 16 år på ett plan, sedan måste man dö, ha en ”life-review”, som är som en skärseld, och man lever sedan vidare på nästa plan, en nivå högre. Det blir hela tiden bättre för dem i ”helvetet”, därför är vår värld en hoppets värld, och det stämmer inte alls det som stod över ingången till Dantes helvete: *”I som här inträden, låt hoppet fara*.”

Vi avbröts i samtalet av att en gråblek, olycklig varelse plötsligt visade sig. Det var en ung man i 25-årsåldern.

”Ursäkta Leif”, sa Fridegård, ”det här är mitt barnbarns barnbarn, Jonte, han är här i en vision som han har just nu, och frågar om råd. Han lever på jorden. Vad är det du vill, Jonte?”

”Jag är så rädd för Kollapsen och mänsklighetens utdöende”, sa Jonte.

”Var inte rädd, Jonte. Tänk såhär: Vad vore alternativet till Kollapsen? Ett evigt teknohelvete? Evig ekonomisk tillväxt så att vi alla blir cyborgs och robotar till slut? Det måste gå som det går nu, förr eller senare. Det är vårt slutliga öde, det är ödesbestämt. Och det är vår befrielse från Demiurgens, alltså Satans herravälde. Vad har du att frukta annat än döden? Och förr eller senare måste du ändå dö. Varför inte förr hellre än senare? Vad är meningen med att leva länge på ”helvetets” plan? Om du dör, får du ju det bara bättre, du får komma till vår värld, en bättre värld, som därefter blir allt bättre, ty du påbörjar en vandring mot ljusets riken. Men Jonte, har inte ditt samhälle kollapsat än? Det är ju redan 2036?”

”Nej, jag fick nämligen jobb på en permakulturgård som är självförsörjande. Jag köpte mig en plats där för en stor summa pengar. Du vet ju att jag var rik.”

”Åh. Ja. Kollapsen har inte nått landsbygden på jorden än. Men i städerna dör dom ju som flugor.”

”Vi räknar med att kollapsa när kärnkraftverken över hela världen havererar och får härdsmältor. Det kan hända när som helst. Personalen som ska sköta kärnkraftverken dör sakta bort i pest och svält. Och nya är svåra att utbilda.”

”Vi räknar här uppe med att den sista svensken dör kring 2040. Så det är möjligt att du bara har knappt fyra år kvar att leva. Räkna dina kvarvarande dagar, och gör det bästa av den tid du har kvar, så gör det inte så ont att dö. Du kommer antagligen att dö antingen av pest eller svält.”

”Men jag känner mig otrygg. Vad som helst kan hända i Kollapsen.”

”Jonte, ”helvetets” kollaps är min trygghet. En gång fick tanken på evigt helvete och helvetets eviga tillväxt mig att hållas vaken om nätterna, och gav mig mardrömmar när jag somnade. Sen fann jag tröst i den vetenskapliga fysiken, som lärde mig att evig tillväxt på en ändlig planet var en omöjlighet, och att resursbrist skulle göra det omöjligt för Babylon på jorden att göra sig evig med hjälp av förnyelsebar energi. Det skulle helt enkelt inte finnas mineraler nog för omställningen, något jag lärt mig av den finske professorn Simon Michaux. För att inte tala om bristen på energi som skulle subventionera omställningen. Jonte, vill du att Babylon ska vara i evighet?”

”Nä, inte direkt. Jag är inte futurist.”

”Så omfamna då kollapsen, som en seger för Naturen och Himlen, så som vi gör här i himlen. Lär dig att dö, och dö med värdighet, med upplyft huvud, såsom Jesus lärde oss. Det kan bara bli bättre sen.”

”Tack, Jan”, sa Jonte. ”Nu känns det bättre.”

”Får jag bara”, sa Fridegård, ”innan du går, citera en vers av Edith Södergran, som hon skrivit på denna sidan:

”När det nya bryter samman
Och en postmodern värld förgår.
Vad är kvar då? Jo, det gamla,
sen det uråldriga från fjärran år.
Sen till sist så kommer smygsamt
det förutan begynnelse och änd’;

se, det silverklara, Eviga
står vid vår gränd.”

(Edith Södergran)

”Tack, tusen tack. Hälsa Edith från mig”, sa Jonte. Sen försvann han i ett ögonblick.

Kap. 5: Viktor Rydberg och det andliga Stockholm

Efter att Jonte hade gått, frågade jag Fridegård om han kunde fortsätta där han slutade. Fridegård trevade efter den röda tråden, och fortsatte:

"Jorden är botten av "helvetet" som plats betraktad. Man kan inte ha det värre i de lägsta "helvetena" än på jorden. Men det blir så mycket bättre i nästa nivå av "helvetet", ett steg upp från jorden, att man har det som på jorden, i storstäderna, men utan något fysiskt lidande, ty astralkroppen kan inte lida fysiskt, och sakta, sakta blir det bättre för själen, ju mer man lär sig. Det finns alltså 63 nivåer av "helvetet", och man väljer själv hur länge man är på varje nivå. Längtar man mycket till himlen går man igenom alla nivåer under ett kort människoliv. Det händer ofta. Det finns t.o.m. en viss kriminell som ångrade sina synder så djupt att han vandrade genom alla nivåer i "helvetet" på **två månader.** Det är möjligt. Men det finns också de för vilka det har tagit 6000 år att stiga från botten av "helvetet" till Eden. Du undrar om det inte är hemskt, men vi upplever tid annorlunda på denna sidan, tid finns inte här. Så om man trivs väl, vilket de i "helvetet" gör, kan tiden gå väldigt fort. De fördömda i de lägsta helvetena berusar sig med storhetsvansinne och "andlig högteknologi", ja teknoutopism, de leker gudar, lite som Elon Musk, som är en "salig" gudlös man. Storhetsvansinne och teknoutopism är som droger, droger utan bakfylla - dvs tills man får sin "life-review" i Hades i övergången till nästa nivå. Då ser man sanningen klart

och det är smärtsamt. Så det är det enda lidandet i andevärlden, "skärselden" i life-reviewen, och det tar högst en timme, jordisk tid, och utspelar sig i ett **mellantillstånd** kallat "**synernas värld**", den värld folk i nära-döden upplevelser kommer till. De ser aldrig den verkliga himlen eller det verkliga "helvetet".

Men nu börjar det bli dags att avsluta, det börjar bli kväll. Jag skall på föreläsning i historia på Stockholms högskola nu, Viktor Rydberg har föreläsning där i kväll. Han är professor i teologi och historia vid Stockholms högskola. Denna skola ligger i den nivån av det andliga Stockholm som korresponderar till 300-talets Sverige, det är den nivå Rydberg lever på. Alla som studerar för Rydberg (och det är många författare) måste resa astralt till 300-talets Sverige. Många från moderna nivåer i "helvetet" tål bara att vara där under några timmar, det andliga ljuset är relativt starkt. Man trivs alltid bäst på sin egen nivå. Det är därför det inte finns lidande i andarnas värld. Man hittar dit där man trivs."

"Får jag vara med på föreläsningen?", undrade jag.

"Ja, det får du. Är du redo? Låt oss höja våra vibrationer genom att fokusera på 300-talets Sverige, så kommer vi dit. På trehundratalet efter Kristus levde de flesta i hyddor och kåtor i Sverige, lite som samerna gjorde förr i tiden. Bara de rika levde i timmerkojor."

Vi gjorde så, och strax var vi på 300-talet i andevärlden, utanför Stockholms högskola, som låg där Folkuniversitetet har sina lokaler idag, nära

Observatorielunden vid Drottninggatans slut i väster. Inte så att Stockholms högskola byggdes på 300-talet, det gjorde den inte, utan dess auras höghet var sådan att den passade bäst på den tiden. Alla byggnader har en viss aura, och olika byggnader passar på olika nivåer i andevärlden. Vi gick in i skolbyggnaden, Milou följde mig i hälarna, som han alltid gjorde. Jag stötte genast på författarinnan Runa (Elisabeth Beskow, 1870-1928), som också studerade för Rydberg. Vi hälsade snabbt, jag tror hon kände igen mig, och sedan gick vi till föreläsningssalen, och var precis i tid. Föreläsningen var i historia, och var en introduktionsföreläsning till ämnet "Andlig historia". Det var inte kyrkohistoria, utan något som var bortom både historia och kyrkohistoria. Rydberg, ståtlig att skåda, inledde med följande ord:

"Många fundamentalistiska kristna tänker sig andevärlden som en hierarkisk pyramid med toppen upp: överst Gud, sedan Jesus, sedan Anden, sedan ärkeänglarna, sedan helgonen, sedan vanligt gudfruktigt folk, och på botten helvetets försmäktande miljarder. I själva verket är det tvärtom. Den verkliga andevärlden är som en hierarkisk pyramid med toppen ner, där det längst nere finns färst, och längst uppe, i översta himlen, finns flest, ja, där öppnar sig tillvaron mot oändligheten, med oändligt många varelser i översta himlen. Observera att atomerna är levande varelser och lever alla i översta himlen, i fullkomningen. De på botten av "helvetet" vet om att de är färst, men de tror de är högst uppe på en pyramid med toppen upp, att de är i översta himlen, ja är Gud själv. Deras världsbild är upp-och-ner, liksom deras moral. Tyvärr är Gud inte en sådan varelse som kan sitta på

toppen av en hierarkisk pyramid med toppen upp. Gud är något helt annat.

För oss i antiken finns det bara ett enda "helvete", och det är där "futuristerna" eller "transhumanisterna" lever, i underjordens superteknologiska megastäder, dvs. i det framtida Sverige 1736-2036 (observera att Rydberg räknar med att det, just nu, när vi har 2036 på jorden, är år 1736 i andevärlden, ty han och hela andevärlden* räknar med att det lagts till minst 300 år på den tidiga medeltiden. Det handlar om en s.k. "phantom time hypothesis". Förf. anm.). Annars finns det i huvudsak sju himlar, som korresponderar med sju millennier bakåt i tiden från 1736, eller sju överhängande tidsåldrar (vi räknar annars med 100 år som en tidsålder. Förf. anm.), nämligen:

1) **Höåldern,** år 1000 e.Kr. - 1736 e.Kr., eller "den moderna tiden". Började med den katolska inkvisitionen på medeltiden (tidsåldrarna börjar alltid med något hemskt, som betecknar ett steg ner i "helvetet").

2) **Träåldern**, 28 e. Kr. - 1000 e. Kr., eller "senantiken". Började med Jesu död och förföljelserna av de första kristna.

3) **Stenåldern**, 1000 f.Kr. - 28 f. Kr., eller "antiken". Började med kungadömets uppkomst och den urfolkliga anarkismens slut. Israels kung Saul räknar vi som den förste kungen i historien.

4) **Järnåldern**, 2000 f. Kr. - 1000 f. Kr., eller "lagens tidsålder". Började med lagarnas uppkomst. Abrahams omskärelselag räknar vi som den förste lagen i historien.

5) **Bronsåldern**, 3000 f. Kr. - 2000 f. Kr., eller "Syndaflodens tidsålder". Började med Adam och Evas död och slutade ett par hundra år efter syndafloden, när Noah dog.

6) **Silveråldern**, 4000 f. Kr. - 3000 f. Kr., eller "den post-Adamitiska tidsåldern". Började efter Adam och Evas syndafall, de första människornas syndafall, eller teknologins uppkomst. Slutade med Adams död.

7) **Guldåldern**, från evighet av - 4000 f. Kr., eller "den pre-Adamitiska tidsåldern". Slutade då Adam och Eva, eller den första mänskligheten, föll i syndafallet, dvs civilisationens uppkomst."

Så började denna mäktiga översikt över mänsklighetens andliga historia, och jag stannar här, ty det skulle ta för mycket plats om jag återgav hela föreläsningen, som varade i tre timmar, utan avbrott, med många frågor ställda av åhörarna, och livliga diskussioner mellan varven. Men Rydberg nöjde sig inte med vad som hänt i historien, han tog också med framtiden i sin översikt, och det han sade om framtiden var så starkt att jag måste återge det här. Såhär talade Rydberg:

"Uppenbarelseboken bör läsas som poesi, som ett epos på vers. Den är inte menad att tas bokstavligen, dess katastrofer är symboliska, generella **arketyper** för

ändetidens katastrofer. För att uppfatta boken rätt, bör man ha distans till texten, **man bör inte lusläsa den** såsom John Nelson Darby gjorde. Man bör läsa den ungefär som man läser Miltons "Paradise lost", eller Homeros' Iliaden, och det är kanske bra att inte läsa den mer än en eller två gånger, så att man inte börjar spekulera i profetiorna, utan har poesiläsandets distans. Uppenbarelseboken **dramatiserar** slutstriden, är full av **hyperbol**, ja hyperbolens "överdrifter", om du vill. Som när den beskriver havens död som att havet blir till blod. Vad som verkligen skall hända i Jesu återkomst har inte uppstigit i någon människas hjärta, har inte ens blivit avslöjad för änglarna, utan är ett mysterium, som den norske apokalyptikern Oscar Edin Indergaard (1938-) antytt i sina böcker om Jesu återkomst. Vad vi vet, och detta är så gott som det enda vi vet, är att Moder Jord och hennes invånare skall dö, eller kanske ändå inte helt dö, utan genomgå en förvandling, de dödas uppståndelse, skall uppstå likt Kristus, och att denna uppståndelse spirar nu hos de troende, som skall gå före som pionjärer **och bära de gudlösa på sina axlar hem till fullkomningen**. Hur detta skall gå till i detalj, har vi inte den blekaste aning om, och **det har inte Bibeln heller**. Talet om "uppryckandet" är ungefär lika detaljerat som att tala om att Kina är ett kommunistiskt land. Hur mycket säger detta om vardagslivet i Kina egentligen? Hur mycket säger egentligen Bibelns texter om uppryckandet om vad som ska ske med församlingen i ändens tid? All spekulation om uppryckandet leder vilse, så ofattbara händelser handlar det om. Det enda vi kan göra, är att **extrapolera naturliga trender**, som leder till Moder Jords död, vi har vetat att det kommer en stor vedermöda

när den fossila energin sinar på jorden, vi kan föreställa oss civilisationens totala kollaps, klimatkaos, mänsklighetens utdöende och Moder Jords död, men Moder Jords och alla hennes invånares uppståndelse, nej, där tar fantasin slut. Jag råder er att inte försöka skriva om det heller. Om vissa ting bör man tiga. Skall förvandlingen för alla, människor, djur, insekter och Moder Jord, ske i ett nu eller gradvis? Har inte den blekaste aning. Skall de troende förvandlas före eller efter den stora vedermödan, uppryckas på samma gång, eller sakta en och en, som Henok och Elia? Har inte den blekaste aning. Jag ser bara en stor skog, inte de individuella träden."

* Fridegård hade inte avslöjat detta för mig än i samtalet vid hans sommarstuga, ty han pratade med mig på ett sätt som jag kunde förstå.

Kap. 6: Stockholms Eden. Del 1.

Efter att Rydbergs föreläsning var slut, tog Fridegård mig ut på gården utanför högskolan, och sa: "Kom med mig, så skall jag visa dig Stockholms Eden. Jag mäktar besöka denna ljuvliga nivå av Stockholm, för någon timme eller så. Det gör alla i vikingatidens Stockholm. Låt oss nu höja vår vibrationsnivå, och koncentrera oss på Stockholm som det såg ut för 6000 år sedan."

Vi gjorde så, under en tyst stund, och vips var vi omgivna av den ljuvligaste skog man kan tänka sig. Eteriska lönnar och ekar växte överallt, och mellan varven sågs äppelträd och päronträd och hasselbuskar och stora ormbunkar. Solen sken från en klar, skyfri himmel, och skogen badade i det sagolikaste ljus. Inga byggnader sågs. Jag frågade Fridegård var vi var, och han svarade: "På samma ställe i Stockholm som Stockholms högskola står, men så som det såg ut för 6000 år sedan, före Adams fall. Här finns inga byggnader, inte ens kåtor och tipin. Om du går lite omkring, kommer du att se fullkomliga människor gå omkring i klungor, i små stammar, nakna i Adams och Evas oskuld före fallet, som små oskyldiga barn, fastän vuxna."

"Ja", sa jag, "jag minns att Swedenborg sade att den innersta himlens invånare såg ut som små nakna barn på långt avstånd. Så detta är alltså den innersta himlen i Stockholm?"

"Ja. Kom med mig så skall vi
träffa Flodbergskretsens stam."

Vi förflyttades plötsligt till några vackra öar i Stockholm, betäckta av de vackraste lövskogar. Det var Gamla Stan för 6000 år sedan. Där såg vi bland de jättelika lindarna en klunga nakna människor, fyra män och en kvinna, som jag tycke mig känna igen. Det var Flodbergkretsens kärntrupp: Hjalmar Ekström, David Petander, Carl Flodberg, Henrik Schager och Linnea Hofgren. De var alla i trettioårsåldern, och man märkte knappt att de var nakna, ty de skimrade av ljus, de var ljusvarelser, ljuset beklädde dem alla. Vi hälsade på dem var och en. Milou, som följde efter mig vart jag än gick, hälsade också, och slickade Hjalmar Ekström i ansiktet när denne böjde sig över honom för att klappa honom.

Jag skämdes över mina kläder i detta oskuldsfulla sällskap, kläder, fallets symbol.

Vad gjorde de här i Gamla Stan? Jo, Hjalmar Ekström hade en gammal bok i handen, som de alla fem studerade. Jag frågade vad det var för en bok. Hjalmar Ekström visade boken för mig. "Skimmer och Odyssé", var bokens titel, skriven av Vilhelm Ekelund (1880-1949). Jag kände väl till Ekelunds författarskap, och det lät Ekelundskt, men en sådan bok hade jag aldrig läst om. Jag frågade när den var skriven. "2028", blev svaret. "Oj," svarade jag, "har han skrivit den i himlen?" "Jo, Vilhelm Ekelund är i himlen, men han lever på Pindaros tid i andevärlden, dvs. i Stockholm 400 år före Kristus. Har du hört om dem som lever där?" "Nej, det har jag inte. Låt mig få se vad ni

håller på att läsa". Sedan tog jag den öppna boken, och läste. Boken bestod av aforismer, och mina ögon föll på följande pärlor:

"Det viktigaste är inte namnet Jesus, utan vad han står för, vad han är. Sak, inte sken. Det går att älska Jesus som anonym i naturen. Jesus är överallt, han är allestädesnärvarande, ty han är Gud, på ett unikt sätt. Så är ock Jesu mening i orden "'*Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig*". (Matt. 25:40)."

"Vi lever i medveten omedvetenhet. Träden lever i omedveten medvetenhet."

Vilhelm Ekelund var sig lik, men hade gjort framsteg sedan han dog, tyckte jag. Jag sade det också till Hjalmar Ekström, och han höll med. Hjalmar sade att Ekelund hade blivit uttalat kristen efter döden, och hade blivit döpt i Livets Flod av kyrkofadern Origenes själv, men hans kristendom var så särpräglad att man knappt kände igen den som kristen. Den var helt påverkad av antik hellenism på sitt bästa, av den svenska romantiska poetiska traditionens andlighet, Pindaros' andlighet och Hölderlins synkretism. Kunde man ha väntat något annat?

"Men varför läser ni Ekelunds texter, istället för att resa med tankens hjälp dit där han är och prata med honom själv?", frågade jag.

"Vi är beskedliga i himlen, och har koll på om den andre vill det eller inte, genom clairvoyance. Just nu vill Ekelund vila. Då pratar vi med honom genom hans skrifter istället. Samma sak gäller Jesus, Paulus, Franciskus och alla de andra andliga giganterna. Det är många som vill prata med dem, det förstår du."

"Hörde Ekelund till Flodbergskretsen?", frågade jag.

"Ja, det gjorde han nog", svarade Henrik Schager. "Genom Hjalmar var han förbunden med oss alla, och vi räknade honom som en av de våra."

"Ja, det är vad jag själv har tänkt också", svarade jag.

Kap. 6: Stockholms Eden. Del 2.

Det hade till slut blivit söndag förmiddag efter att jag och Fridegård och Milou stått där i Gamla Stans paradis och småpratat med Flodbergskretsens kärntrupp. Hjalmar Ekström såg på solen, och sade att det började bli dags för söndagsmöte. Flodbergskretsen samlades varje söndag när solen stod som högst på himlen, och då satt de i en ring runt några vackra blommor och sjöng några väckelsesånger och lät ordet vara fritt. Som ett husmöte alltså, ett samtalsmöte på det gamla viset. Hjalmar Ekström kallade in Flodbergskretsens medlemmar med en hög vissling som han fick fram genom att blåsa i sina händer på något konstigt sätt. Strax infann sig nio nya medlemmar i Flodbergskretsen, det var författarinnan och den katolske mystikern Ulrika Ljungman, kyrkoherde N.P.Wetterlund, professor Antoon Geels, helgelsepredikanten och profeten Emil Gustafson, Betty Björnsson, Fanny von Otter, Emil von Schulz, författaren Richard Hejll och författaren Gustaf-Otto Adelborg. Poeten Vilhelm Ekelund som vi pratade om i förra delen av kapitlet, skulle komma, men hade fått förhinder.

Vi satte oss i ring, och Hjalmar Ekström, som ledde samlingen, inledde med en kort och kraftig bön. Sedan sjöng vi utantill sången "Hoppet att Jesus få skåda" författad av helgelseförbundaren K.G.Sjölin 1910:

Hoppet att Jesus få skåda
fröjdar mig här på min färd

Då endast friden skall råda
lång från en bullrande värld

Refr: Givs det väl skönare ämne
Här för min tro och min sång
Än att få hoppas och vänta
Jesus på skyar en gång

Se'n skall ej nöden mig trycka
Aldrig en suck såsom här
Aldrig mer stormarna rycka
Mig mot de klippiga skär

Synden ej mera skall såra
hjärtat ej brista i gråt
Världen ej mer mig bedåra
Evigt då skiljas vi åt

Skall jag än läggas i mullen
Kan det ej störa mitt hopp
Nej det skall grönska på kullen
Tills jag förklarad står opp

Sedan inledde Hjalmar Ekström med en kort betraktelse:

"På samma sätt som ett frö bara kan bli till en planta i smuts, och på samma sätt som spädbarn och hundar äter smuts instinktivt för att få i sig livets ande, en stärkade bakterieflora, så kan vår andes gudomliga frö bara växa i ödmjukhetens ringhet och skenbara smuts, i det "låga", i det "djuriska" och "vegetativa", det som de "civiliserade" ser ner på som något andrahands, något spökaktigt och

främmande, något att stoppa in på psykiatriska avdelningar. Men i Guds ögon är inte smutsen smuts, utan det ljuvligaste livselixir, full av hälsosamma, ljuvliga små kryp - bakterier - ja, smutsen är själva livskällan på fastlandet på jorden, som alla växter och djur ytterst får sin näring ifrån. Så är också ringheten och ödmjukheten vår andes livskälla, så planterar Gud oss i det som vanliga människor föraktar och försmår, för att uppfostra oss till att bli till liv för andra, till att bli en del av livskällan, Den Helige Ande på jorden, helgonens och martyrernas heliga blodskälla, Livets Flod som strömmar ömt genom skapelsen och ger liv till allt likt vattnet ger liv till allt. I denna ljuvliga smuts som vår ande växer i, finns det gott om stenar, dvs prövningar och lidanden, vars funktion är för oss okänd, men som icke desto mindre behövs, ty jorden och vattnet mal sakta ner stenen till livgivande mineraler, och på samma sätt mal vår ande lidandena till fruktbärande små livspartiklar för vår andes växt. Vi förstår ej varför lidandena behövs, vi ser stenarna som onyttiga, som hinder för plantan, något att rensa bort ur jorden likt jordbrukare plägade göra i gamla dagar, men naturen har sina hemligheter, som först röjs för oss den dagen vi står där i all vår växtprakt i solens ljus, stärkt av en mängd nyttiga mineraler från stenarna och berget, och vi får sedan bli en källa till hälsa för djuren genom de mineraler som de får från oss, genom att vi, vattnet och jorden tålmodigt malde på stenarna och berggrunden. Så blir det uppenbart att vi är till för djuren och våra medmänniskor, att vi inte lever för oss själva, och att allt som existerar har denna avsikt; att vara till för det omgivande livet, malande ner till nyttiga och hälsosamma ting allt som den kommer i kontakt med av svårsmälta

materier och ting, som en livets egen kompost. Och i vår tid har prövningarna blivit så svåra att vi har att mala ner **även plast** till hälsosamma ting. Det går, men därtill krävs en ringhet och en föredring och ödmjukhet som aldrig tidigare uppbådats, plastätande bakterier sätts igång från himlen, och livet spirar och gror på de mest förnedrande ställen, på soptippar och i kloaker, något våra bröder mössen vet mycket om. Där rinner martyrernas blod, Jesu blod, rinner genom plast och bråte, för att förvandla allt till Guds heliga livskälla som ger allt liv, likt det själv. Guds rike spirar genom plast och bråte till slut. Men då är vi framme vid Jesu återkomst, då Guds rike nått sin klimax, och Anden svämmar över sina bräddar och utgjuts över hela mänskligheten och jorden, så att allt föds på nytt. Anden blir så stark av att äta plast och psykmediciner, förnedringen är så total, att upphöjelsen blir total; en ny himmel och en ny jord, liv i döden. Satans rikes murar brister av Guds Andes kraft, Jerikos murar faller, sju varv har de plastätande bakterierna fått gå kring plastens ogenomträngliga murar, och Joels profetia uppfylls, att Anden gjuts över allt kött, hela mänskligheten frälses."

Sedan var ordet fritt, och en kort tystnad uppstod. Sedan tog Wetterlund ordet:

"Nere i helvetet, Gud förbarme sig, råder högmodets och storhetsvansinnets ande, där är det stort som är stort på jorden, i världen, i civilisationen, där är en växt i all sin härlighet ingenting, något att utnyttja och tjäna på, men här i er värld, kära Hjalmar och ni andra som bor här, här i er värld, är blommorna alldeles i centrum. Vi samlas ju

alltid kring samma blommor, år efter år, och jag hör dem alltid stämma in i vår sång, på sina ödmjuka, saliga sätt. Dessa blommor har mer att lära oss än alla professorer i Stockholms Högskola, Rydberg medräknat, och de lär oss den totala demokratin, den totala jämlikheten mellan alla varelser, hur alla varelser tjänar varann, är till för varann, istället för att kräva att någon skall tjäna en, att växterna och djuren skall tjäna en, såsom jordens bönder gör. Jordbruk passar inte alls i paradiset, ty i Eden är vi alla jämlikar. Här blir vi i sanning nyttiga medborgare, det är Swedenborgs nyttorike i sin fullhet, men det är en nytta tusen mil från Moderaternas* industriella nytta nere i helvetet."

* Moderaterna har ett parti i andevärlden också, men det är i helvetet (förf. anm.).

Kap. 6: Stockholms Eden. Del 3.

Sedan begav sig profeten Emil Gustafson in i samtalet:

"Det finns ekologiska lagar i anden som man inte överträder ostraffat, och då är det ingen yttre makt som straffar, utan en själv som straffar sig själv genom att överträda livets lagar, genom att ta på livets eldheta spis, ofta till slut mot bättre vetande. Att naturens lagar gäller i andens värld, på ett mystiskt, symboliskt sätt, har blivit påvisat av helgelsepredikanten Henry Drummond i hans förnäma "Naturens lagar i andens värld" som kom ut på engelska 1883. Den läste jag som ung. Vad Hjalmar sade om ömjukhetens lagar stämmer in på hans tankar."

Medan Gustafson talade, lade jag märke till att han hade en skinande vit linnedräkt på sig, han hade alltså kläder. Det hade också alla de sju övriga som tillkommit utifrån. Alla hade de skinande vita kläder. Jag frågade Hjalmar Ekström om vilka nivåer av "helvetet" (det är i "helvetet", eller syndafallets värld, man har kläder) de hade kommit från, och fick till svar att Wetterlund kom från den gammaltestamentliga Kung Davids tid, Emil Gustafson från Noahs tid, Antoon Geels från sekelskiftet 1900 e.Kr. osv osv.

"Vilken nivå är Jakob Böhme på då?, frågade jag Hjalmar Ekström, då jag visste att han var Ekströms käraste mystiker.

"Böhme lever på samma tid som författaren av Hermetica, dvs på 200-talet före Kristus. Författaren av Hermetica kallar vi Hermes Trismegistus, fast han inte gick under det namnet under sin livstid, Trismegistus är annars enbart en legend. Han som skrev Hermetica var upphovet till den hermetiska traditionen inom filosofi och esoterism, och den tillhörde Jakob Böhme delvis.

"Är han så lågt nere i "helvetet?" ", frågade jag.

"Ja, tyvärr", svarade Hjalmar Ekström. "Det är för att han var för mycket filosof, och grubblade och spekulerade för mycket. Han litade inte tillräckligt på Ordets tillräcklighet. Vi ska inte hålla på med filosofi. Det gör inte Bibeln, förutom litegrann i Jobs bok och rätt mycket i Predikaren. Men Salomo är också i "helvetet". Vi skall vara enfaldiga och lita på Skriften. Det räcker. Filosofer är sällan i himlen. Böhme blev efterhand filosofernas husgud, han födde fram filosofer, inte helgon."

Jag fortsatte: "Kanske är han i "helvetet" också för att han verkar ha haft låga tankar om djuren och den vilda naturen, att han talade om det "djuriska" som om det vore något antikristligt, alltså ett ord som han tyckte passade att beteckna det antikristliga med. Den låga klang som ordet "djurisk" har även i vår tid kommer mycket från Böhme och Swedenborg och deras tids filosofer, såsom Francis Bacon eller René Descartes, som ansåg naturen vara något som skulle tämjas, disciplineras och brukas enbart för människans s.k. "nytta". Eller hör på detta utdrag ur Böhmes "The supersensual life": "*Disciple: Nevertheless as God hath created Man in and for the*

Natural Life, to rule over all Creatures on Earth, and to be a Lord over all Things in this World, it seems not to be at all unreasonable, that Man should therefore possess this World, and the Things therein for his own."

"Till en del stämmer det, svarade Ekström, men Böhme talar också i samma skrift om att bli lik alla ting. Såhär säger han: "*And so thou rulest over all Creatures, being re-united with thine Original, in that very Ground or Source, out of which they were and are created; and henceforth nothing on Earth can hurt thee. For thou art like all things: and nothing is unlike thee."*

Och i en annan skrift säger Böhme: "*In this light, my spirit saw through all things and into all creatures and I recognized God in grass and plants." "*

"Ja", svarade jag, "kanske man måste tolka Böhmes term "djurisk" inte som om det vore djuren han menar, utan som något som har klang utav "**Odjuret**", Antikrist, då Antikrist i Uppenbarelseboken i många översättningar kallas "Vilddjuret" eller bara "Djuret" (se Upp. 13: 1 i flera översättningar. 1917 års översättning lyder så: *"Då såg jag ett vilddjur stiga upp ur havet; det hade tio horn och sju huvuden, och på sina horn hade det tio kronor och på sina huvuden hädiska namn*".) Lyckligtvis översätter Bibel 2000 det till "Odjuret", det är den korrekta översättningen (se översättningen av versen här)."

Wetterlund gav sig sedan in i samtalet, och sade följande:

"Jag tror du har rätt, Leif, ty så gjorde också jag i verket "Andens lag". Jag talade om "paddor" och "paddanden" utan att vilja eller mena att svärta ner de riktiga paddorna, som är alldeles ljuvliga, rena änglar, utan jag använde ordet såsom Uppenbarelseboken använder det, som en mystisk symbol som betecknar Antikrists ande.
Läs Upp.16:13: "*Och ur drakens gap och ur vilddjurets gap och ur den falske profetens mun såg jag tre orena andar utgå, lika paddor."*

"Men det ligger ändå något smutsigt och syndigt i att tala om Antikrist på det sättet, det svärtar ner djuren och djurens rykte att bli förknippade med Antikrist, låt vara enbart som symboler för Antikrist", inflikade en av blommorna i ringens mitt.

"Ja, det har du nog rätt i, Rosalill (ty så hette blomman, som var en vildros)", sa Wetterlund, "det tillhör Skriftens **förnedringsdräkt**. Skriften är inte fullkomlig, ty den har författats av ofullkomliga människor, vissa, som Paulus av Tarsus, alldeles i början av sin kristna bana. Bibelns dräkten är i ett förnedringstillstånd, dräkten är smutsig och blodig, men se, bakom dräkten döljer sig himlens härlighet. Så skulle min lärare Waldemar Rudin ha sagt (se denna skrift 1893, förf. anm.). Rudin, som lever på kyrkofädernas tid i "helvetet", på 300-talet e. Kr., på samma nivå som Rydberg. Han är också professor i teologi vid Stockholms högskola, specialiserad på Gamla Testamentet."
Kommentarer (1)

1 Gilla

Kap. 6: Stockholms Eden. Del 4.

Då vände Carl Flodberg sig till mig, och sa:

"Leif, jag var igår i 2000-talets Stockholm på missionsuppdrag, och då såg jag din ena skyddsängel "Hyppeti-Heikki" gå på Drottninggatan, ungefär vid Blå Tornet, där August Strindberg bodde. Han var klädd i en svart sopsäck som täckte hela kroppen, och hade skygglappar för båda ögonen, dessa var gjorda av kartong på vilka det var limmat femhundrakronorssedlar. Och så bar han på ett stort plakat, som det stod "STÄNKI SE PÄNKI PUTIIKKI!!!" på (humoristisk förfinskning av "STÄNG DEN PENGABUTIKEN!!!"). Sådär gick han hela dagen omkring i 2000-talets Stockholm, har jag hört.

Alla skrattade, jag också. Wetterlunds skratt lät som svagt muller, som åskan. Det var alltså bara så typiskt "Hyppeti-Heikki", en finsk ängel, som alltid skulle hitta på nåt lustigt mitt i det allvarliga. Hela hans varelse var övermåttan lustig, man skrattade bara av att se honom. Jag såg honom en gång i en syn under mitt jordeliv, sommaren 2020, på psyket, och då kunde jag inte låta bli att vrida mig av skratt. Det går inte att beskriva vad jag såg. Men "Hyppeti-Heikki" hoppar och skuttar alltid omkring, han är så full av glädje och andliga loppor och lus. Det är därför han heter "Hyppeti" förutom Heikki. "Hyppeti-Heikki" är en lustig förfinskad omskrivning av "Hoppe-Heikki".

"Jag skulle vilja träffa "Hyppeti-Heikki" och "Eemeli-Suomeli", mina två finska skyddsänglar", sa jag. "Kanske de har något uppdrag till mig? Jag är sugen på att hjälpa till."

"Vi frågar dem telepatiskt om de är lediga för ett besök hos oss", sa Flodberg. Det gick en stund, medan Flodberg mediterade, koncentrerat.

"Ja, jag fick kontakt", sa han, "och de säger att de kan komma".

Det dröjde inte länge så stod de där hos oss, mina finska skyddsänglar. Jag kramade dem. "Hyppeti-Heikki" var klädd i en underlig kjortel som verkade gjord av mörkgrön mossa, och "Eemeli-Suomeli" i en lika underlig dräkt, sydd av stora ormbunkar. Dessa dräkter behövde de då de missionerade, annars var de nakna när de vilade ut i Eden. Ty de tillhörde Edens plan i andevärlden.

"Hyppeti-Heikki", som var min favorit bland mina två skyddsänglar, ursäktade sig för att han inte haft tid att träffa mig förrän nu. Han hade velat träffa mig länge. Men han hade varit på missionsuppdrag. De flesta änglar på planeten jordens Eden-nivå, sa han, höll på med någon form av missionsarbete, för att påskynda Herrens ankomst. Då förstår ni, sa han, vilken mäktig insats det är från himlen, då det finns hundratals miljarder änglar på planeten jordens Eden-nivå. Varje människa på jordens fysiska nivå **har minst två skyddsänglar,** som ständigt är aktiva för deras bästa. Dessa änglar är de som känner sina skyddslingar bäst av alla, och skriver också

biografier om dem, som skyddslingarna får läsa när de kommer till andevärlden.

Men "Hyppeti-Heikki" och "Eemeli-Suomeli" hade inga vingar. Jag undrade vad som var skillnaden mellan Edens människor och Edens änglar. "Hyppeti-Heikki" svarade att den enda skillnaden var att änglar aldrig hade varit inkarnerade på jordens fysiska nivå. Och man såg det på utstrålningen. Nyanserna av glädje var en annan än hos människorna. Det fanns en glädjens oskuld hos änglarna som inte fanns hos människorna i Eden. Särskilt humorn var extra stark och lustig hos änglarna.

Ja, jag kunde se en skillnad i auran hos mina skyddsänglar och kärnmedlemmarna i Flodbergskretsen. "Hyppeti-Heikkis" aura sprittade av lustighet och glädje, medan Hjalmar Ekströms glädje var av en luttrad sort, en stilla tillfredshet och godmodighet, kan man kanske säga.

Jag frågade "Hyppeti-Heikki" om jag behövdes någonstans, om han hade något uppdrag för mig. Det var så mycket lidande på jorden just nu. Han svarade att jordemänniskor som kom till himlen inte fick lov av Gud att missionera, i ordets egentliga bemärkelse, på jordens fysiska nivå, det var bara för änglarna, ty jordemänniskorna hade sett nog av lidande, och de hade inte heller den humor som skulle krävas för att stå ut med att se allt lidande. Jordemänniskorna fick däremot missionera i andevärldens "helveten", och ju mognare de var, desto djupare helveten fick de missionera i.

Jag frågade om jag fick missionera i Stockholms "helveten". "Hyppeti-Heikki" svarade att eftersom jag kom från en fundamentalistisk kristen bakgrund, så förstod jag mig bäst på fundamentalisterna, och därför skulle jag passa bäst att missionera i den helt egna, självständiga region av "helvetet", som kallades för "fundamentalisternas helvete", som man kommer till om man hade den sortens ego-tripp att man tror att bara de blir frälsta som tror som en själv. När det gäller kristna fundamentalister, så består deras fundamentalisthelvete bara av de som tror att det inte finns några från andra religioner i himlen, ej heller liberala kristna, utan bara kristna fundamentalister. Alla religioner har fundamentalisthelveten, ty alla religioner har fundamentalister. I funtamentalisthelvetena bygger religiösa människor av tankar en värld som ska rättfärdiga deras tro, de lever där i "salig ovetskap", men det är ihåliga himlar, "hollow heavens" som Vincent Todd Tolman benämner det han såg av detta i andevärlden under sin nära döden-upplevelse.

Fundamentalisthelvetena har många nivåer, korresponderande med jordens tidsåldrar, ja nivåer helt från 2300-talet ända bakåt till Jesu tid. När kristna når Jesu tid brukade deras ögon öppnas, och man slipper ut ur sin trångsynthet, och förenas med resten av mänskligheten. Samma gäller buddhister när de når Buddhas tid, eller muslimer när de når Muhammeds tid. "Hyppeti-Heikki" sade att jag fick lov att missionera i de kristnas fundamentalisthelvete om jag hade en annan från Eden med mig, så att vi alltid var två. Det kunde också vara en hund, Milou passade bra för detta. Och jag måste

lova att emellanåt vila ut i Eden, så att jag inte tröttade ut mig, ty det krävdes mycket andens styrka att missionera i helvetet.

Jag frågade "Hyppeti-Heikki" om mina jordhålor var kvar också i andevärldens Stockholm, i Nackareservatet, och han svarade att både mina två jordhålor och min kåta var intakta, såsom de var under åren 2007-2010 (jag hade bott i skogen utanför Stockholm då, i kåta och jordhåla). Jag frågade om jag kunde vila ut i dem varje natt. Det tyckte "Hyppeti-Heikki" var en bra idé. Bra att jag ville sova varje natt. Det kunde behövas i början. Men efterhand behövde man mindre och mindre sömn i andevärldens himmel.

Jag frågade Hyppeti-Heikki om var han tyckte jag skulle missionera. Då sade han att jag ju var mycket förtrogen med Evangeliska Fosterlandsstiftelsen i Stockholm, C.O.Rosenius' rörelse, och att jag då skulle kunna vara lärare vid Johannelunds teologiska högskola, som i andevärldens fortfarande var i Stockholm, i Hazeliushuset på Skansen. Denna skola hade en aura som placerade den på Martin Luthers tid, på 1500-talet, och bland lärarna fanns kända namn som Rosenius, Adolf Kolmodin, Fredrik Hammarsten, Waldemar Rudin (som också undervisade på Stockholms högskola) och Agne Nordlander. Även apologeten Stefan Gustavsson undervisar där ibland, som docent. "Hyppeti-Heikki" skulle ordna en docentur till mig där, och så skulle jag få lov att undervisa i det jag gillade mest. Jag svarade att kanske ekoteologi skulle vara mitt bästa ämne. "Hyppeti-Heikki" gillade idén, och skulle fråga Waldemar Rudin,

som var skolans andlige överhuvud, om det vore möjligt att jag skulle få vara docent där i Systematisk teologi, med ekoteologi som specialitet. Kanske de var så öppensinnade att något sådant skulle platsa i skolans kursplan.

Nu började det roliga, tänkte jag. Detta skulle bli spännande. Jag skulle få bli lärare i teologi, såhär snabbt. I nästa kapitel ska ni få höra om hur detta utvecklade sig.

Kap. 7: Johannelunds teologiska högskola. Del 1.

Gudstjänsten i Gamla Stans Eden började lida mot sitt slut. Henrik Schager bad om att få läsa ett utdrag för oss ur en predikosamling av Natanael Beskow från 1906, "För det dagliga lifvet", en gammal, skinninbunden bok han hade med sig (så gjorde de ofta i Flodbergskretsen). Han läste följande från sidan 4:

"*Kan* man tänka på Gud "både dag och natt"? De riktigt noggranna lagdyrkarne bland judarna gjorde det. De gjorde det på så sätt, att de hade bestämda bönetimmar både dag och natt, då de bådo till Gud och tänkte på något lagens ord. Men det finns ett bättre sätt att tänka på Gud både dag och natt. Har du inte märkt, att om det är en människa som du riktigt starkt älskar, så kan du inte låta bli att tänka på henne? Oupphörligt vänder din tanke tillbaka till henne, ibland mitt under arbetet eller midt under samtal med någon annan. Och du blir glad vid tanken på henne; du känner, att det går lättare att arbeta och att det går lättare att vara vänlig mot mänskorna. Så är det att tänka på Gud både dag och natt - när man älskar Gud och längtar efter Gud. Tanken på honom ligger som en hemlig skatt i hjärtat och lyser upp lifvet. Men då begagnar man sig också gärna af tillfällena att smyga sig undan till ensamheten med honom. Då söker man också gärna upp Jesus i evangelierna och säger till honom: "tala nu till mig om Gud, såsom du ensam kan det!" "

Citat slut. När Schager var färdig, sjöng vi sången "Det finns en källa, fylld med blod" från 1771 av William Cowper, och just medan vi höll på att sjunga den, och gladdes åt blommornas ljuva stämmor, kom författarinnan Runa (Elisabeth Beskow) och satte sig med oss i ringen, och stämde i med en fantastisk röst:

Det finns en källa, fylld med blod
ifrån Immanuels sår,
och badar du i denna flod,
han fri från synd dig tvår.

Kör:
O härliga källa,
öppen för mig.
O härliga källa,
öppen just för mig.

Se, rövaren den källan fann
och glad och salig var,
där även jag, fast ond som han,
från synd mig tvagit har.

Kör: O härliga...

Den lame där sin hälsa fann,
och spetälsk man blev ren,
den blinde synen återvann;
här botas var och en.

Kör: O härliga...

Alltsen jag såg den källan god,
de helga, dyra sår,

jag sjunga vill om Jesu blod,
tills salig hem jag går.

Kör: O härliga...

Och snart med ängla skaran all
hans kärlek prisar jag
med sång, som många vattenfall,
på salighetens dag.

Kör:
O härliga källa,
öppen för mig.
O härliga källa,
öppen just för mig.

(översatt av Fredrik Engelke, hör här en modern engelsk version av sången)

När vi var färdiga, bad Ekström en kort och kraftig bön, och så hälsade vi på Runa, och fick veta att hon hade fått befallning från Herren, oss ovetande, att eskortera mig till arbetsintervju med Waldemar Rudin i Johannelunds teologiska högskola i Stockholm. Hon hade alltså ordnat med Rudin att jag skulle få gå på en sådan intervju. Jag häpnade över hur snabbt informationen om allting spred sig i himlen.

Jag tackade för mig, det hade varit ett härligt möte, med väckelsens levande ande över sig, det var något av helgelserörelsen över det hela, helgelserörelsens husmöten i början av denna väckelse, eller som att vara på Watchman Nees underjordiska husmöten i Kina. Sedan följde jag med Runa, och vi sänkte båda våra

vibrationer en hel del, tills vi var i 1500-talets Stockholm, och stod vid Hazeliushuset på Skansen. Där stod Waldemar Rudin redo att leda oss in i det vackra gamla huset. Runa lämnade mig i Rudins händer, och gick vidare. Hon var så vacker, Runa. Jag hade för mig att hon var mycket involverad i Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, som drev Johannelunds Teologiska Högskola, hennes far var ju en av nyevangelismens pionjärer, Gustaf Emanuel Beskow.

Waldemar Rudin

Runa

Jag hälsade på Rudin, som tog emot mig med stor entusiasm. Milou var med mig, och slickade Rudins händer. Rudins yttre var majestätiskt och ståtligt, han var en mycket vacker man. Han kunde påminna lite om Peter Halldorf i utstrålningen och manéren. Rudin var som en modern kyrkofader. Han ledde mig in i huset, till sitt kontor, som var som ett litet bibliotek. Ingen teknologi syntes till, bara stearinljus upplyste rummet. Böckerna i biblioteket var mest gamla, mest skinnband. Jag lade märke till böcker av Origenes, Kierkegaard och Johann Tobias Beck. Oj vad det skulle vara intressant att gå igenom hans böcker.

"Slå dig ner!", sa Rudin, och jag satte mig i en bekväm fåtölj, medan han satt på sin skrivbordsstol. "Säg mig", fortsatte han, "vilken nivå av himlen tillhör du?"

"Ja, hm, jag vet inte riktigt, men jag känner mig mest hemma i Eden."

"Vilken nivå av Eden? För oss är detta också Eden."

"Ja, himlen före Adams fall. För 6000 år sedan, då man går naken i skogen."

"Ahaa. Du tillhör dom. Ja, det kunde man nog tro, då du är barfota. Ja, det är en värld bortom min fattningsförmåga. Jag har fått göra korta besök där, men ljuset och Anden var för stark, jag var rädd att bli galen, eller bli villolärare. Så jag återvände snabbt. Jag känner mig mest hemma här, på Luthers tid."

"Jag är redan galen, jag har schizofrenistämpeln, så jag har inte samma rädsla. Och jag är redan villolärare, så jag är inte rädd för att bli det heller."

"Säg vari din villolära består."

"Ja, jag begränsar mig inte till Bibeln, utan lär mig av allt som kommer i min väg. Även av andra religioner och sånt som kristna fundamentalister är rädda för, som spiritismen. Världen är så mycket större än Bibeln. Så jag får många tankar som inte står i Bibeln."

"Jag förstår. Jag har samma problem, men i ringare grad än dig. Men säg det inte till någon, då kanske jag får sparken härifrån. Jag är ju rektor på skolan här."

"Varför följer du inte sanningen vart den än leder, fast den skulle leda bort från vissa bibliska läror?"

"Jag har gift mig med Bibeln, hela min vänkrets är involverad i troheten till den. Om jag skulle vandra för mycket ut i andra ting, skulle jag förlora mitt andliga hem, Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, där jag trivs bäst. Och jag är rädd att bli offer för demoner då."

"Demoner är rädda för sanningen. Följ sanningen, och du kommer att nå det högsta Eden till slut, mycket snabbare än annars."

"Jo, jag vet, men jag är förälskad i Runa, och jag är rädd att förlora kontakten med henne om jag beger mig till högre plan. Jag vill vara i hennes närhet. Hon är nämligen elev också här, inte bara på Stockholms högskola. Jag vet om att ni träffades där."

"Låt Kristus vara ditt allt, och låt inget annat komma emellan."

"Ja, du har rätt, men allt har sin tid. Jag vill göra mina framsteg tillsammans med Runa, lika snabbt som hon, så att vi kan följas åt på vår vandring till högsta himlen."

"Har du friat till Runa?"

"Nej, inte än. Det är komplicerat. Hon har många friare."

Kap. 7: Johannelunds teologiska högskola.Del 2.

Jag fortsatte tala med Waldemar Rudin.

"Är det du som är den finske ängelen Hyppeti-Heikkis skyddsling?", frågade Rudin.

"Ja, känner du honom?"

"Hahaha, alla här i fundamentalisternas himmel känner till Hyppeti-Heikki. Han brukar vara här och missionera då och då. Då gör han underliga ting, nästan som en helig dåre. Han får oss att skratta, skratta åt ondskan och trångsyntheten. Som när han, utklädd till präst i stor svart sopsäck och stor vit prästkrage av papper, med stora skygglappar vid ögonen på vilka det var klistrat bilden av en svart bibel, gick omkring med en stor skylt på vilken det stod, med stora bokstäver*: "PAAPELI-PIIPELI-PALAPELI-PÅÅPELI-PÅÅVELI" (BABEL-BIBEL-PUSSELSPEL-PÅPEL-PÅVEL).*

Vi skrattade gott."Så typiskt Hyppeti-Heikki", sa jag. "Ja, man har ju inga präster i Eden, vi anser sånt för galenskap."

Rudin fortsatte: "Jag kan aldrig glömma en annan gång när han kom i samma prästutstyrsel med samma bibel-skygglappar med en stor plakat på vilket det stod en dikt med stora bokstäver ungefär så här:

*"FÖRST VA DE BIBEL, SEN VA DE BEJBEL,
SEN VA DE RUBEL, SEN VA DE TRUBBEL,
SEN VA DE BABEL, SEN VA DE BABBEL,
SEN VA DE PÅVEL, SEN VA DE PÄBEL,
SEN VA DE BÄBUL, SEN VA DE DJÄVUL."*

Vi skrattade gott igen.

"Alla här fattar vad Hyppeti-Heikki säger," sa Rudin, "men världen där ute är ett stort okänt, full av demoner, vi vågar oss inte dit, vi vill vara i trygghet, och Bibeln är vår trygghet, som den alltid har varit. De starkaste av oss kan gå på kurser i den himmel som är gemensamma för alla, det gör jag, men de flesta stannar i tidsåldrar efter tidsåldrar i de kristna fundamentalisternas himmel, och går uppåt i graderna isolerade i denna del av andevärlden. Ty det går också att utvecklas andligen fast man är fundamentalist. Ty det är inte vad man tror som räknas, utan vad man gör. Om man utvecklar sig i godhet, kommer man till en högre himmel i fundamentalisternas himmel. Säg dock inte det här till Rosenius, mannen som grundade vår skola, det är villolära för honom. För honom gäller att man blir frälst av tron allena. Jag startade min utveckling i himlen på Rosenius' och Johann Tobias Becks tid, och är nu på Luthers tid. Jag går i mina andliga lärofäders fotspår, och när jag är framme vid deras tid, får jag nya lärofäder, och går i deras fotspår, och kommer högre "upp" i himlen, det är så det fungerar här."

Sen var det tyst en stund. Sen frågade jag: "Skulle vi inte prata om vad jag ville föreläsa om?"

"Ja, det förstås. Var det inte tänkt att du skulle föreläsa i ekoteologi?"

"Ja, frågan är om Rosenius godkänner det. Är inte han yttersta chefen för skolan, fast du är rektorn?"

"Ja, det är nog sant. Rosenius har sista ordet. Men jag vet ju vad han tänker, vad han vill och inte vill. Ekoteologi låter som New Age för honom, men om du kunde ge det en luthersk, ortodox vinkling, så att du t.ex. föreläste om natursynen i den pietistiske mystikern Johann Arndts bok Den Sanna Kristendomen från 1606, där fjärde boken handlar närmast bara om naturen, då skulle du kunna få ett insteg i Rosenius' värld. Eller om du föreläste om natursynen i Bibeln, särskilt första Moseboken, utifrån ett biblicistiskt perspektiv, där du bara tolkade Bibelns syn och inte gav dig in på din egen syn, då skulle det kunna gå. Men vänta dig att få sparken om du låter allt för mycket som en liberalteolog."

"Ja men ni har ju Adolf Kolmodin som professor här, och han hade några meningar åt det liberalteologiska hållet, det var ju på grund av honom som Evangeliska Fosterlandsstiftelsen splittrades och Bibeltrogna Vänner bildades."

"Jag är på samma linje som Adolf, och jag är rektor. Små eftergifter för liberalteologi tolereras, men om du börjar låta som tyske teologen Julius Wellhausen, får du sparken. Så är det i hela den kristna fundamentalisthimlen. Vi har många olika åskådningar

och sekter här, och vi tolererar varandra i en slags inomfundamentalistisk, evangelikal ekumenik, så länge vi är kristna och inte är för liberala. Så finns det t.ex. universalister bland oss. Jag är med i Bergmankretsen, en mystik vänkrets av mystikt intresserade präster och lärda, som lever här i vår fundamentalistiska himmel uppe på kyrkofadern och mystikern Origenes' tid, och där finns det universalister, såsom prästen John Ternstedt. Jag är också universalist, fast det anses som en villolära av Rosenius och P.P. Waldenström, som också undervisar här ibland. Vi får hållas med den läran, bara vi inte lär ut den offentligt."

"Jag skulle vilja träffa Bergmanskretsen. Jag har förstått att den påminner lite om Flodbergskretsen, som jag tillhör, men den är på en mycket lägre andlig nivå. När skall du på nästa möte i Bergmanskretsen?"

"Det blir nästa söndag. Om du vill kan du få vara med. Vi samlas i Origenes' lägenhet i Alexandria i Egypten. Origenes samlar oss, fast han lever nuförtiden på Noahs tid och inte tillhör fundamentalisternas himmel, det har han aldrig gjort. Men vi tål glansen från honom ett par tre timmar, sedan har vi fått nog. Men vi dras till honom p.g.a. hans klassiska bildning. Han spenderar ju mycket tid i Alexandrias gigantiska bibliotek i himlen. Du vet, i himlen brann aldrig Alexandrias bibliotek ner. Där finns alla det ursprungliga bibliotekets papyrusrullar och pergamentrullar bevarade. Och vi dras alla dit, vi i Bergmanskretsen, och istället för att läsa i det biblioteket, talar vi med Origenes istället, och sjunger och ber med honom. Då får vi del i hans bildning på ett enkelt och

billigt sätt, utan att behöva anstränga oss så mycket. Vi är lärda folk i Bergmanskretsen, därför dras vi till Origenes, kristendomens första stora teolog. Flodbergskretsen dras till en enkel skomakare, Hjalmar Ekström, som visserligen också var beläst, men där har aldrig bildningen varit första prioritet, utan helgelsen har varit viktigast. Jag har förstått att Bergmanskretsen är mycket lägre i andevärlden just därför att för oss är kunskap viktigare än kärlek och goda gärningar. Det tål att tänkas på."

"Tyst, Waldemar. Hör du något?"

"Ja, jag hör ett svagt muttrande. Är det vår hustomte månn tro? Han brukar gå omkring och muttra och prata för sig själv, lite som Hölderlin gick runt på gården hos familjen Zimmer."

"Öppna dörren till stallet, jag tror det är därifrån ljudet kommer."

Waldemar gjorde så, och i stallet, där det fanns några hästar, såg vi en liten tomte gå omkring och muttra följande ramsa:

"Man kan säjja tömtens namn mä lus å bus.
Man kan säjja tömtens namn mä lus å bus.

Man kan tömta säjjets namn mä lus å bus.
Man kan tömta säjjets namn mä lus å bus.

Man kan lusa säjjets namn mä tömt å bus.

Man kan lusa säjjets namn mä tömt å bus."

Vi skrattade tyst för oss själva. "Vad har han hittat på för otyg idag då?", frågade jag Waldemar. " "Lusa säjjets namn", vad betyder det måntro?", fortsatte jag.

"Vårt småfolk har alltid såna lustiga ting för sig, precis som våra hönor och katter och hundar. Jag tror tomten menar att det måste vara lite lopper å lus kring våra ord, annars blir det bara kunskap, bara litteratur. Han måste ha hört vad vi pratade om genom väggen."

Jag skrattade försiktigt. "Är tomtarna här som missionärer de ock?"

"De är naturväsen från högsta Eden, och de skapar mysighet och värme runt sig i det de kallar för "fundamentalisthelvetet", vår värld här, som för oss är himlen, men vi är ju på olika andliga nivåer, så det förklarar saken. Tomtarna är stallväsen här, de tar hand om våra djur, borstar dom och masserar dom, ger dom djurgodis och läker deras små sår. Vi har ju djuren som våra slavar här i vår himmel, enligt tomtarna, och dom vill lindra vår nöd."

"Jaså så det är möjligt med sån jäkelskap som slaveri här i andevärlden också?"

"Ja, för oss är det förvisso naturligt, men det finns djur som går under oss frivilligt, och låter sig "förslavas" om du vill använda det ordet, för att skapa trivsel och värme här i det s.k. "helvetet". Det är alldeles som på jorden.

Där hände samma sak, med t.ex. fåren och hundarna, alltifrån tidernas början. Djuren infiltrerade sig i civilisationen, för att frälsa oss, för att skapa andlig värme i vår kalla värld."

"Jag har undrat mycket över att husdjuren inte återgår genast till det vilda här i andevärlden, men stannar som deras husbönders slavar även här, ända fram tills alltings återställelse. De måste ha ett så rikt inre liv att de kan trivas som fångar och slavar."

"Vi står ju i telepatisk kontakt med djuren här, så vi vet mycket om deras hemligheter. Ja, det är sant. De har ett så rikt inre liv att de kan vara helt utan yttre stimuli utan problem, deras inre liv blir bara rikare av sånt. Det är svårt i början, men sedan vänjer man sig och det inre kompenserar för det yttre, mer och mer."

Kap. 8: Nackareservatet och älvdansen.

Det började bli kväll där jag satt och pratade med Rudin i Hazeliushuset vid Skansen på Djurgården. Jag började bli trött, och kände att det var dags att avsluta samtalet, och röra sig mot Nackareservatet, där jag ville vila, meditera, vegetera och sova lite i min gamla hydda/jordhåla vid Skarpnäcksgården. Jag frågade Rudin om vi kunde ses imorgon och prata mera då, och han sade att kyrkofadern Origenes från den himmelska Bergmankretsen skulle komma på besök och hålla ett kort litet föredrag om sin gammalteosofiska och nästan gnostiska, men dock alldeles kristna gudsbild och världsbild. Rosenius, chefen för skolan, gillade inte sånt, så konservativ var han, så det hela skulle hållas underground, lite i hemlighet, i stallet med hästarna där. Kärngruppen i Bergmanskretsen skulle närvara, inalles sex personer plus Rudin och jag, dvs. prästerna John Ternstedt, C.H. Bergman, Theodor Mazer, J.C.Bring, Emanuel Laurell och Bror Erik Petri. Och så de fem hästarna. Hästarna, inte bara prästarna, behövde också höra Origenes. De hade blivit ivrigt nyfikna och glada när de fick höra att Origenes skulle gästa dom. Dom var inte vana vid sånt, för att säga det milt.
Men Pingstväckelsens början tog plats i en lada i Los Angeles, bland många afro-amerikaner, föraktade av de vita, i en övergiven gammal förfallen afro-amerikansk kyrkobyggnad som användes på den tiden som en lada. Detta visste hästarna, därför var de så ivriga. Ofta när Gud gjorde något nytt, kläddes det hela i

förnedringens kenosisdräkt, precis som med Jesus. Allt startar i det ringa och vardagliga.

Innan jag vandrade iväg, gick jag in till hästarna i stallet och lekte med dem såsom jag ofta brukade göra när jag gick förbi hästar på landsbygden. Jag lekte med ena handen med en av hästarnas mule, på det sättet att jag lät honom få "äta" på min hand, och alltid innan han bet för hårt, drog jag handen ut ur gapet på hästen, så hästen aldrig kunde riktigt gnaga på handen. Jag tyckte det var lustigt och roligt att leka så med hästen, och märkte att hästarna också tyckte det var roligt, för vi kunde hålla på så länge. De visste nog att de inte fick gnaga hårt på handen, men de utmanade mig i en katt-och-råtta-lek, och kollade hur mycket jag tålde innan jag drog ut handen. Jag hade aldrig blivit biten farligt hårt av någon häst, fast jag gjort såhär mycket i mitt liv.

Så tog jag farväl av Rudin, och Milou tog också farväl. Jag vandrade sedan i sakta mak genom Den Kristna Fundamentalismens Stockholm på Luthers tid. Allt var lite som i Gamla Stan idag. Det var ofta glest mellan de urgamla husen, inga bilar fanns, hästar och kärror sågs köra på de stenbelagda gatorna, och ibland var det bara sandvägar mellan husen. Luften hade en tung, ljuvlig lukt av vedeldning, och från många skorstenar kom det ut rök. Det här var en fullt verklig värld. Jag gick till Gullmarsplan, staden slutade där, och landsbygden och skogen började. Där var Nackareservatets gräns, precis vid vattnet vid Gullmarsplan, på andra sidan av den gamla Skansbron vid Hammarbyslussen. O, vad ljuvligt att Nackareservatet var så nära. Då kunde jag

kanske bygga någon ny hydda alldeles invid stadens gräns, så att jag inte behövde gå så långt. Men samtidigt var det en lisa att få gå några kilometer genom skogen till mina hyddor nära Skarpnäck, att få bada sin själ i skogen på det sättet. Men jag kunde ju bygga en hydda här i närheten som jag sov i ifall jag inte orkade gå sex, sju kilometer genom skogen till Skarpnäck. Jaja, nu glömde jag att jag var i andevärlden och kunde röra mig med tankens hjälp över halva jordklotet på ett ögonblick om jag ville.

Jag gick in i den sagolika lövskogen som var Nackareservatet, full av gamla ekar och lönnträd. Mossan var mycket tjock, allt såg så orört ut. Genast när jag kom in i detta tempel till skog, började jag höra svag musik från ett avlägset fjärran. Det var trolsk musik, som från romantikens tidevarv, det påminde om Mendelssohn-Bartholdy på sitt bästa, men var mer eteriskt och trolskt. Det var som "sfärernas musik", om du någonsin har hört uttrycket. Jag fick lust att röra mig till musiken, jag dansade medan jag gick, svängande hit och dit. Sedan började jag höra eggande, tunga rytmer, och fick lust att "springdansa", som jag gjort mycket i min älsklingsskog Kråkkärrsskogen i Åbo. Jag dansade fram på stigen barfota, och kände hur det romantiska livet började sjuda i mig, en romantisk extas vällde och svällde i mig, i takt med musiken. Hur skall jag beskriva denna extas? Den hade något av Robin Hoods och Tarzans skogsromantik i sig, och särskilt när jag plaskade i vattenpölar, så vattnet stänkte åt alla håll, kände jag denna vildmarksromantik. Jag har skildrat något av detta i början på min

självbiografi "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka".

Jag springdansade genom skogen åt det håll som musiken kom från. Det kom söderifrån, rakt söderut. Hela området söder om Söder var skog, det fanns ingen stadsbebyggelse som skilde åt Årstaskogen från Nackareservatet. Allt var bara samma skog. Fullständig vildmark, orörd urskog, bara genomkorsad av otaliga stigar som människor och djur gjort. Jag såg en mängd djur medan jag dansade fram, grävlingar, mårdhundar, rådjur förstås, rävar, och otaliga fåglar. En orm låg också på stigen och solade sig, men den varnade mig i förväg om sin position, och jag sprang runt den in i blåbärsriset.

När jag kom fram till Björkhagens ängar, där Björkhagens groddamm och Björkhagens utegym fanns i jordelivets Nackareservat (de fanns inte på Luthers tid), fattade jag att musiken kom från dessa ängar. Jag steg ut på ängarna, som badade i kvällssolen, och upptäckte att hela västra ängen var full av dansande älvor, med ett stort symfoniorkester med mänskliga musikanter på sina stolar i mitten av dansen. Det var från detta symfoniorkester som musiken kom. Och vem var dirigenten? Jag gick närmare, mellan älvorna, och försökte se vem det var. Var det inte självaste Hugo Alfvén, en av Sveriges mest berömda kompositörer? Ja, det måste då vara han. Här spelade de troligen Mendelsohn-Bartholdys kompositioner för älvorna, som dansade omkring dem i ett saligt rus. Ingen brydde sig om mig. Älvorna var små, kanske långa som ett pekfinger. De såg ut som otaliga fjärilar som svärmade kring blommorna. Vingar hade de,

likt trollsländor. När jag såg lite närmare på deras dans, såg jag att riktiga fjärilar också deltog i dansen. Och några humlor och bin också. Älvorna var liksom i deras rike, på deras nivå. Det var underligt att se en humla dansa. Den gjorde lustiga, ryckiga rörelser med bakkroppen, och flög runt i ring kring blommor.

Det var några fantastiska trummor som detta symfoniorkester hade, då de kunde ge ifrån sig så eggande, tunga rytmer. Det var bättre än reggae-rytmer, och passade så väl till den sfäriska musiken. En intressann kombination; eterisk, sfärisk musik och tunga rytmer. Man blir hög av sådan musik, och jag var också inne i ett slags rus.

Men jag var för trött för att kunna stanna längre. Eftersom ingen brydde sig om mig, och ingen verkade vilja inleda ett samtal, dansade jag vidare till Skarpnäck, till den ljuvliga musiken, som följde mig hela vägen dit. Musiken verkade bäras långa vägar på ett helt annat sätt än på jorden. Luften var liksom gjord för musik här, verkade det som. Den hade inte jordens begränsningar, precis som vi människor inte hade jordelivets begränsningar här. Allt verkade ha paranormala egenskaper, som gjorde att allt kunde samspela på ett ljuvligt sätt.

Jag var framme vid min håla när solen hade gått ned, och det blev skymning. I takt med solens nedstigande bakom horisonten, dog musiken sakta ut. De hade respekt för folks sömnbehov här, och var inte som folk på de jordiska sommarfestivalerna, där man kunde spela otroligt hög dunka-dunka-musik hela natten igenom, till allas deras

irritation och grämelse som ville sova i bebyggelsen i närheten av dom. Här verkade det vara förbjudet med hög musik efter att skymningen hade inträtt.

Jag kröp in i min håla nära Brotorpsbron och Ältaån, här fanns den håla som myndigheterna hade städat bort bevarad, så gjorde man i andevärlden, man bevarade allt här som sopades bort på jorden av jordelivets vinsthungrande bisnismän och företagare. Jag var så tacksam för detta när jag fann min håla oskadd mitt i sitt förfall. Jag föll ner på knä och tackade Livet för hålan. Den var, bland byggnader, mitt livs käraste hem. Den och den andra hålan 500 meter bredvid, på andra sidan Ältaån. Jag vet inte vilka av dessa hålor jag älskade mest. Båda var byggda av bråte utan att använda en enda spik. De förföll sakta, men jag reparerade dem så gott jag kunde. Timmerstockarna hade börjat ruttna, men jag hade planer på att byta ut dem när hålan riskerade att rasa ihop. Eller fanns det förruttnelse i denna värld? Jag var lite osäker på det. Det skulle jag fråga Rudin om. Kanske fanns det förruttnelse i "helvetet". Jag vet inte vilken nivå av andevärlden jag var i just nu, men det spelade mindre roll. Jag hade märkt att vissa byggnader och varelser fanns i flera nivåer samtidigt. Det hela var mycket komplicerat. Jag skulle inte spekulera mer i det. Jag visste bara, för detta hade Fridegård sagt till mig, att himlen bestod av tre huvudnivåer, tre himlar om du vill:

1) **Första himlen**: naturen och de heliga på helvetets botten, dvs. alltifrån jordelivets värld till Jesu tid i andevärlden.

2) **Andra himlen**: Allt från Jesu tid i andevärlden till Adam efter fallet i andevärlden. Kallas också "paradiset".

3) **Tredje himlen**: Allt från Adam före fallet bakåt till evighetens fjärran gryning. Kallas också "Eden".

Jerusalems Tempel på Jesu tid var en bild på denna uppbyggnad eller struktur i andevärlden, hade Fridegård sagt. Första himlen motsvarade förgården kring templet, där folket fick vistas, andra himlen motsvarade Det Heliga, där prästerna tjänade, tredje himlen motsvarade Det Allra Heligaste, dit Översteprästen fick gå in bara en gång om året, vid Stora Försoningsdagen eller Jom Kippur, som förra året utspelade sig 5 Oktober.

Men ändå var det bara en byggnad. Så var det också med himlen. Den var en, men hade olika grader av andlighetsnivåer i sig, som inte betydde att det var olika världar, utan allt gick in i varandra på ett mycket märkligt sätt. Så gick man in i Nackareservatet i "helvetet", kunde man stiga rakt in i Tredje Himlen, Eden, fullkomlighetens värld, om man var på den vibrationsnivån själv.

I min håla fanns det varma täcken och en sovsäck som alla var fulla av mögel. Det gjorde ingenting. De var i alla fall torra. Jag tog upp ett täcke, och märkte att en stor råtta sov sött under det. Jag försökte att inte störa råttan. Den skulle få sova här med mig.

Jag kröp under täcket, och vilade ut. Det hade varit en innehållsrik dag. Jag tror jag hade vakat i flera dagar. Jag

hade inte märkt av några nätter. Man behöver inte sova om man inte vill, i himlen. Men nu kände jag mig trött i alla fall. Det är skönt att vara trött. Det är paradisiskt. Det tillhör den vegetativa mystiken. Och nu kom en vegetativ anda över mig, som spred sig över mig från hålans anda och från råttan. Mitt huvud var nära råttan. Jag älskade råttan. Detta var paradiset. Jag älskade alla löss i hålan, jag älskade allt. I skogen fick allt vara sig själv, här fanns ingen stress och ingen press. Allt vilade i evighetens vegetativa frid. Så skulle det alltid förbli. Det fanns inget att uppnå. Allt var som det skulle. Och allt skulle återgå till detta. Detta som jag upplevde här i min kära gamla skog. Med dessa söta, ljuva tankar i huvudet, gick jag in i en vederkvickande sömn. Milou, som fortfarande följde efter mig var jag gick, kröp intill mig i hålan, och föll i sömn han också.

Kap. 9: Origenes. Del 1.

Jag vaknade nästa morgon tidigt i soluppgången, av att en liten sparv satt på mitt huvud och pickade försiktigt i mitt hår. Den hade flugit in i hålan genom en liten öppning i taket, som jag hade för att hålan skulle vädra sig. När sparven märkte att jag vaknat, flög den fort ut igen, samma väg som den kommit. Jag kände att det var en ljuvlig väckarklocka, jag älskade sparvar, de var som små änglar.

Jag sträckte på mig och kröp ut ur hålan. Himlen var klar över mig. Där, strax utanför hålan, fick jag se råttan från igår och min hund Milou i full fart med att leka katt-och-råtta. När Milou fick tag i råttan, tumlade de runt med varann, och Milou nafsade tag i råttans nackskinn och bar den omkring i nackskinnet ett tag, vilket råttan inte tycktes lida något av. Råttan pep, men det verkade som om den pep av fröjd. Sen släppte Milou råttan igen, och leken fortsatte. Jag skrattade åt dem, och hoppas inte de skulle göra illa varann. Nä, detta var trots allt andevärlden, där smärta inte kändes på samma sätt som på jorden. Vilken kärlek jag kände i deras lek med varann.

Jag gick upp på hålans tak och ordnade lite med taket, rättade till några timmerstockar, som taket vilade på, krafsade lite löv från ängen runt som jag täckte de områden med som hade för lite mull och löv på sig.
Det var nämligen fullt av mull och gräs och löv på taket

av hålan, såsom gamla stugor på 1800-talet kunde ha. Men man måste fylla på lite ibland, så det såg vackert ut.

Sen gick jag in i hålan och såg lite på de mögliga gamla böcker som låg där i skrymslen och vrår. Dom mindes jag från jorden, dom hade jag haft i hålan på jorden. Eusebius' kyrkohistoria på grekiska, och en gammal samling andliga småberättelser från 1800-talet, ordnade i grupper efter teman. Och några böcker till. Dom skapade en ljuvlig stämning i hyddan. Ja, det var nog för den stämningens skull jag hade dom där, inte för att jag skulle läsa i dom.

Sedan var det dags att vandra till kyrkofadern Origenes' möte på Johannelunds teologiska högskola, genom Nackareservatet. Jag önskade att jag kunde återskapa de skogsdanser som jag företagit mig i min mest älskade skog någonsin, Kråkkärrsskogen i Åbo, då jag dansade till låtar som jag laddat ner på en mp3-spelare. Jag frågade Milou om man kunde ordna så att man kunde återskapa detta här i himlen. Milou svarade att det var bara att nynna sångerna inom sig, försöka minnas dem, så skulle jag se att de spelades för mig högt, som på band, som om det var utanför mig fast det var inom mig, så att jag kunde dansa till samma låtar som den gången. I himlen kallade de detta för att "Gud sjöng för en".

Jag gjorde så, och försökte minnas min käraste sång från tiden i Kråkkärrsskogen 2004-2006. Jag valde Lill Lindfors' sång Jag är från topp till tå på kärlek införstådd, och springdansade till den, som en gång i Åbo 2005, sakta genom Nackareservatet, mot Djurgården. Den lät

högst levande och verklig, ja vackrare än vad jag mindes. Såhär lyder orden i den sången, det klingade så väl med min stämning nu:

"Jag är från topp till tå
på kärlek införstådd,
att aldrig bli försmådd,
det är mitt liv.
Älska det är att leva,
det hör livet till.
Få leva som jag vill,
det är mitt mål.
Älska det gör jag för kärleks egen skull,
ty den i sig själv är så härligt värdefull.
Jag är från topp till tå
på kärlek införstådd,
att aldrig bli försmådd,
det är mitt liv.

Älska det gör jag för kärleks egen skull,
ty den i sig själv är så härligt värdefull.
Drömmen om lycka är för mig en verklighet,
just därför att jag vet vad drömmar är."

Sen fortsatte jag med Roger Pontares "Äng och hav", som jag också dansade till 2005:

"Letar du efter vägen hem
frågar du mej om råd

sök bortom stadens skratt och sorl
svaret finns där att få

Du är gjord utav äng och hav
varje stjärna en del utav
du är ett med vindarna
du är gjord utav äng och hav

Lyssna till havets andetag
det andas precis som du
spegla dej i dess stora djup
det har levt mycket längre än du

Du är gjord utav äng och hav
varje stjärna en del utav
du är ett med vindarna
du är gjord utav äng och hav

Frågar du efter vägen hem
vågar du gå tillbaks
någonstans där du vek av
finns svaret som du vill ha

Du är gjord utav äng och hav
varje stjärna en del utav
du är ett med vindarna
du är gjord utav äng och hav"

Sen fortsatte jag med Svante Thuressons "I din hand" (text av Per Gessle) (sång fyra i albumet "En Salig man" på Spotify):

"Vind som gör havet till skum
Vita moln som av dun
Regnet som lyser i maj
Snön som faller vid jul

Det här är dom saker jag valt
Som drömmar är gjorda av

Och när du tar mig i din hand
När du visar vägen fram
När du tar mig i din hand
Och vi älskar med varann
Då har min dröm blivit sann
Då har min dröm blivit sann.

Broar som sträcker sig långt
Bort till regnbågens fot.
Stjärnor som visar en väg
Och har svar på min tro.

Det här är dom saker jag valt
Som drömmar är vävda av

Och när du tar mig i din hand
När du visar vägen fram
När du tar mig i din hand
Och vi älskar med varann

Har min dröm blivit sann
Har min dröm blivit sann.

När du tar mig i din hand
När du visar vägen fram
När du tar mig i din hand
Och vi älskar med varann
Då har min dröm blivit sann
Ta mig i din hand
Och visa vägen fram
Ta mig i din hand
Och vi älskar med varann
Då har min dröm blivit sann

Då har min dröm blivit sann''

När jag springdansade denna sång, mindes jag känslorna jag känt då jag springdansade i Kråkkärrskogen i Åbo sommaren 2005, känslorna välldе upp, i all sin styrka, jag mindes dem kristallklart, med hela mitt väsen, och dom fick mig att brista i gråt medan jag dansade. Sången påminde mig om min kärleksrelation till tallen Shekinah (ja, ett träd!), denna sång hade liksom kristalliserat minnet av den. Jag mindes vårt ljuvliga nattliga bröllop, jag mindes våra ringar. Nu hade jag fått tillbaka allt, fått tillbaka mina skogar och mina hålor, och en dag skulle det också bli dags för mig att träffa Shekinah igen.

Jag grät och grät, jag kunde inte sluta. Gråten kom från djupet, och det var en stilla gråt, ett stilla snyftande. Jag grät över allt psykiatrin hade ödelagt i mitt känsloliv, och jag grät av lättnad att återigen få lov att kunna känna,

starkt. Dansen hade en underlig terapeutisk verkan, den verkade som skapad för att öppna känslolivets knutar, och få själen att flöda fritt igen. Detta hade hänt tidigare på mig också, då jag en gång dansade tills jag grät, till romantisk musik ensam på ett bibliotek i Haderslev i södra Danmark på väg till Tyskland och Polen och Lettland på rymmen från psykiatrin. Nu var jag där igen, fri från medicinerna, ingen kunde pina och döda mitt känsloliv med mediciner här i andevärlden längre. **I himlen var nämligen psykiatriker förbjudna**, **de fanns inte ens i djupaste helvetet**. Änglar vaktade på att de inte fick utöva sitt farliga yrke.

Det tog två himmelska timmar (hur man nu räknar detta där tiden inte finns) att springdansa hela vägen från Skarpnäcks skogar till Djurgården. Jag hann dansa genom många sånger, alla hade jag dansat til 2005. Hela vägen smågrät jag, och försökte sluta gråta när jag kom fram, rycka upp mig, och hälsa på Origenes som stod där ståtlig på gårdsplatsen i sin antika utstyrsel.

"Kom in i stallet, tomtegröten väntar!", ropade Origenes, och jag följde med in till hästarna. Där hade Bergmanskretsen dukat ett enkelt bord bredvid hästarnas bås med varm havregröt till morgonmål, med några enkla träskålar till fat, och ett grov kruka med fårmjölk till gröten. Kärngruppen i Bergmanskretsen hade redan satt sig till bords, inalles sex personer plus Waldemar Rudin och jag, dvs. prästerna John Ternstedt, C.H. Bergman, Theodor Mazer, J.C.Bring, Emanuel Laurell och Bror Erik Petri. Jag handhälsade på alla hjärtligt, och tyckte alla var så ståtliga och vackra.

Men Origenes var vackrast av dem alla, han hade något av den förlorade skönheten från Noahs tid i sig.

Origenes bad en innerlig bordsbön, och sedan sa han: "Vi haver det havret i havare-havet!"

Vi skrattade alla. Och så mindes jag att Origenes var poet. Ja, att många av kyrkofäderna hade varit poeter.

Vi samtalade och skrävlade om allt möjligt, och emellanåt föll hästarna in med någon kommentar, på mystiskt vis, var det telepati? Jag tror det. Hästarna var så kloka. Vi hade liksom ett samtalsmöte innan Origenes skulle hålla sitt korta föredrag, som jag så sett fram emot. Och emellanåt, mellan samtalstagen, sjöng vi en sång. Jag kan aldrig glömma en av de sånger vi sjöng, från Roseniusväckelsens psalmbok i himlen. Den gick såhär:

1. Mitt i vintern var det, stormen svepte hård,
land och hav låg frusna, snö kring by och gård.
Snö föll över världen tusen vintrar än.
Mitt i vintern var det, längesen.

2. Fruktar Gud allsmäktig snö och köld och blåst?
Mitt i vintern var det, allt var stängt och låst.
Men ett stall stod öppet, och med all sin brist
räckte det för Herren Jesus Krist.

3. Du som alla änglar lovar med sin psalm
log vid modersbröstet, sov i krubbans halm.
Du som alla änglar prisar högst och störst -
åsnan och kamelen såg dig först.

4. Ingen välkomstgåva kan jag bära fram.
Om jag var en herde gav jag dig ett lamm.
Om jag ägde skatter skänkte jag dem visst.
Nu får du mitt hjärta, Herre Krist.

(Psalm 428 i Svenska Psalmboken från 1986, av Christina Rossetti 1872, övers. av Anna Greta Wide 1962. Hör melodin här)

Och tror du inte hästarna gnäggade med oss, som om de sjöng med? De förstod texten bäst av oss alla, och de fröjdade sig. Och tror du inte Waldemar Rudin stod upp efter sången och talade i tungor, nästan som om ladan vi åt i stod på Azusa Street i Los Angeles 1906, Pingsväckelsens födelseort. Jag visste inte om att professor Rudin hade karismatiska gåvor, bara att han var mångbottnad, en öppen själ, mottaglig för intryck. Han måste alltså vara andedöpt! Hans tungotal lät som kinesiska, som helt äkta kinesiska, som ett riktigt språk, mångfasetterat och invecklat. Det måste då ha varit riktig kinesiska. Ingen av oss visste. Men ofantligt vackert var det, och jag var djupt gripen. Hästarna också, de stampade i backen och frustade efteråt. Rudins tungotal lät som ett språkligt vulkanutbrott av extas, precis som sådant tungotal som jag hört i min moderförsamling Smiths Vänner. När Rudin satt sig, reste sig Origenes och "tolkade i Anden" vad Rudin talat, fast Origenes inte kunde ett dugg kinesiska, men han "tolkade anden", och det hela blev till en profetia om en stor väckelse som skulle svepa över 1500-talets kristet fundamentalistiska Stockholm i närmaste framtid. Det

återstod att se om profetian stämde. Men jag kände att något stort var på gång, som om vårfloder höll på att lossa isfördämningar.

I nästa kapitel ska ni få höra Origenes lilla föredrag.

Kap. 9: Origenes. Del 2.

(de som inte är intresserad av djuplodande kristen teologi, kan utan problem hoppa över detta kapitel)

Vi var färdig med att äta, Milou hade fått sin mat, och hästarna hade fått lite havre. Då var tiden inne för kyrkofadern Origenes' föredrag. Han steg upp från stolen och började tala:

"Det skulle vara intressant att veta vilken Gud befolkningen på en planet en trillion ljusår härifrån tillber. Det är knappast Bibelns Gud eller Jesus Kristus.

Bibelns Gud och Jesus Kristus verkar först ha varit någon slags det jordiska Israels nationella lokalgudar, som av någon himmelsk kommitté valts till hela planetens och dess motsvarande andevärlds planetära och astralplanetära lokalgudar. Läs gärna boken Till frågan om Polyteismens uppkomst av Torgny Segerstedt (1903), kap. IV: Naturgudar, för att få en överblick över naturgudar och lokalgudar i religionshistorien.

1. Mos. 48:15-16 ger stöd åt denna teori om att Gamla Testamentets (GT) Gud var en ängel:

»15 Och han välsignade Josef och sade: Den Gud inför vilken mina fäder, Abraham och Isak, hava vandrat, den Gud som har varit min herde från min födelse ända till denna dag, 16 den ängel som har förlossat mig från allt

ont, han välsigne dessa barn; och må de uppkallas efter mitt och mina fäders, Abrahams och Isaks, namn, och må de föröka sig och bliva talrika på jorden.»

Lägg noga märke till att "den ängel som" i vers 16 syftar på "den Gud som" i vers 15.

Varför tror jag att GT-guden var en lokalgud? Jo, eftersom **Andevärlden troligen är utan centralstyre**, är troligen anarkistisk såtillvida att varje lokalgud är helt självstyrande, och att det inte finns en övergripande person som styr över hela det oändliga kosmos. Den universelle Guden är ingen person, utan något bortom alla begrepp. Det måste vara så i en oändligt stor värld.

Alla antikens gudar började som lokalgudar, och ingen låtsades då om annat heller. Sedan blev de mer och mer till symboler för den universelle Guden, och kunde därmed tillbes, så att man tillbad den högste, universelle guden **genom lokalguden,** lite som ikoner vördas i östkyrkan.

* * * (paus)

Änglar är grunden för skapelsen. De fyra keruberna i Uppenbarelseboken kap. 4, som **bär upp Guds tron**, är en symbol för detta. Det finns ofattbart många och ofattbart många olika sorters änglar. Naturväsen, keruber och serafer är alla änglar. Före Adams fall skedde det ett fall i änglarnas värld, som lade grunden till skapelsens fall, eftersom änglarna är grunden för skapelsen. En del av änglarna föll från sin högsta härlighet, ledda av

Lucifer, den första som föll. Det betöd inte att de fallna änglarna blev genomonda, lika lite som den fallne Adam blev genomond. Det finns inga enbart onda varelser. Dessutom har inte ondskan någon egen, s.k. "positiv" existens, utan utgörs bara av frånvaron av det goda.

Det finns i de fallna änglarnas värld lika många grader av fall som det gör bland människorna. En sådan fallen ängel, mäktig och högt uppsatt i hierarkierna, fallen och grym, men inte mera ond än Adam efter fallet, inte Lucifer, utan en slags liten Demiurg, uppenbarade sig för Israels folk i Gamla Förbundet, och blev deras stamgud, deras lokalgud (I Indien blev ett naturväsen, Krishna, hinduernas lokalgud, som senare tillbads som den universelle Guden, osv. osv.). Jesus kom och gjorde slut på denna lokalguds tyranni, och blev en ny lokalgud för det Nya Israel, det kristna gudsfolket. Jesu Kristi Gud var, efter uppståndelsen, inte Israels lokalgud i Gamla Testamentet (GT), utan den universelle, oändlige Guden, som bryter alla barriärer mellan folken, och gör så att alla inkluderas i frälsningen, även hedningarna, utan att de behöver följa moselagen. Det har alltsedan dess stått en strid mellan Israels GT-lokalgud och den universelle Guden, och den striden har stått även i kristendomen. Det är striden mellan lagiskhetens och instängdhetens och chauvinismens fallna lokalgudar, och den Gud som öppnar för oändligheten, den Fullkomligt Barmhärtige. Jesus var den oändlige Gudens son, inte Gamla Testamentets guds son, och Jesus kom också med något **radikalt annat** än GT:s judendom. Det ser man tydligast i Bergspredikan, Jesu egen version av Mose tio budord. Där sade han ständigt: "*Ni har hört, att det är*

sagt till de gamle....", och sedan: *"Men jag säger eder...*" Jesus var också påverkad av GT-guden, men lyckades, genom en "gnostisk omvändelse" i sin ungdom, bryta igenom honom och ut i friheten, i sin uppståndelse. Gnostikerna har delvis rätt när de kallar GT-guden för Demiurgen, men att det skulle handla om en helt ond gud, eller om Satan själv, stämmer inte. GT-guden har både bra och dåliga sidor, är en blandning av ont och gott, precis som vi människor är. Jesus var ett fullkomligt naturväsen före sin födelse, som lyckades bevara sig från ett syndafall under sitt liv som människa, han var en människa som den universelle Guden utvalde till Israels nye lokalgud i sitt dop, och som blev utvald till hela planetens lokalgud i sin uppståndelse. Märk här Jesu ord efter sin uppståndelse: "*Mig är given all makt i himmelen och på jorden*" (Matt. 28:18). Vad han menade, var inte "all makt i hela det oändliga universum", utan all makt på vår planet och i den del av andevärlden som tillhör eller korresponderar med planeten jorden ("himmelen"). After all var det Davids fallna tron som gavs honom av Gud.

"Då sade ängeln till henne: "Var inte rädd, Maria. Du har funnit nåd hos
Gud. Du ska bli havande och föda en son, och du ska ge honom namnet
Jesus [Jeshua]. Han ska bli stor och kallas den Högstes Son, och Herren
Gud ska ge honom hans fader Davids tron. Han ska vara kung över Jakobs
hus för evigt, och hans rike ska aldrig ta slut."
(Luk 1:30–33)

Alltid när Bibeln säger "Himmel och jord", har det denna betydelse. Det betyder inte "stjärnhimlen och jorden", utan "jorden och jordens andevärld". Så också i Bibelns skapelseberättelse, som inte avser hela universums skapelse, utan vårt solsystems skapelse. Universum har alltid funnits, men bara i olika faser, en fas som var fullkomlig, före Lucifers och Adams och Evas fall, och i en fallen fas efter detta fall. Det var Lucifer, också han ett mäktigt naturväsen (alla änglar är i princip naturväsen), som skapade den fallna värld som vi ser idag i den jordiske naturen, och det är en värld som är **en blandning av gott och ont**, precis som GT-Demiurgen och Lucifer är det. Men Demiurgen och Lucifer skapade inte ur intet, utan formade en fallen värld på vår jord, av en fullkomlig värld som existerade före fallet, och fallet skedde också bara på vår jord och i vår jords andevärld, men det är ämnet för ett annat föredrag. Verkligheten är således inte som skapelseberättelsen i 1. Mosebok beskriver den, utan mycket mer komplex. Bara en sådan sak som att Lucifer är, i sitt fallna tillstånd, en blandning av gott och ont, och att han blev ondare med tiden, för att nu, på sin ålders dar, återvända sakta på sina vägar, lite som elaka människor som blir gamla blir visare med åren, mindre elaka (Satan var som mest ond på medeltiden, under den påvliga inkvisitionen), är ett för komplext faktum för att rymmas i Bibelns stundom ganska fyrkantiga och svartvita världsbild. **Verkligheten är oerhört, oerhört komplex**, och man kan och får inte vara bunden av Bibelns världsbild om man ska få en aning om den. Ingen helig skrift gör rättvisa åt denna komplexitet, utan den står enbart öppen för den mystika spekulationen, så länge

vi lever på jorden. Först i himlen slutar vi spekulera, som kristna, när vi kommit fram till Jesu tid i andevärlden. Då skingras dimridåerna, och vi blir öppna för Bibelns fördolda hemligheter. Det är också tiden där man, om man är fundamentalist, bryter sig ur sitt till Bibeln fjättrade fängelse, och öppnar sig för spekulationens öppna vidder. När man kommer till Jesu tid, slutar gnostiker och liberala att spekulera och får handfast kunskap, men fundamentalister börjar däremot spekulera, dvs. tänka förbjudna tankar som inte står i Bibeln. De genomgår sin "gnostiska omvändelse", dvs. börjar våga ifrågasätta Gamla Testamentets gudsbild, och får sedan upp ögonen för hur komplext allt är. Ta t.ex. en sådan sak som att ibland är GT:s gud Lucifer, och stundom är han Israels fallna lokalgud Demiurgen, och stundom båda två på samma gång, och sen skiner den universelle Guden igenom en sällan gång ibland, särskilt hos profeterna. Demiurgens goda sidor gör att den universelle Guden får skina igenom. Så t.ex. lärde sig Jesus som barn att känna den universelle Guden genom Demiurgens goda sidor. Så komplex är verkligheten, och orden i Bibeln är bara vägmärken och texten på matburken, inte själva vägen och målet, inte själva maten i matburken. Lika stor skillnad som det är mellan ett ord och den komplexa verklighet som ordet betecknar, lika stor skillnad är det mellan Bibelns ord och den komplexa verklighet som Bibelns ord **på ett mycket grovkornigt, karikatyrmässigt och icke-komplext sätt** betecknar. Tänk om vi skulle stanna vid ordet "Bibeln" på vår bibelbok, istället för att öppna Bibeln och läsa i den, ta in dess själva innehåll. Så gör vi om vi är "ord-fundamentalister". Då tror vi att ordet "Bibeln" räcker för

att veta Bibelns innehåll, som om hela Bibelns innehåll kunde rymmas i ordet "Bibeln". Samma fel gör vi, om vi, ett steg högre i min tankekedja, tror att vi har verkligheten i Bibelns innehåll, att vi äger det eviga livet och frälsningen genom att blott tro på Bibelns innehåll. Det är återigen som att tänka att man äter själva maten om man tuggar i sig texten med matens namn på, viss om att maten på något mystiskt vis finns i texten. Så gör de som tror sig ha evigt liv genom heliga skrifter (Joh. 5:39), istället för att öppna sig för Verkligheten, dvs. Naturen/Gud. Fundamentalismens stora synd, påpekad av Jesus i Joh. 5:39. Denna synd upphävs när man kommer till Jesu tid i andevärldens himmel. Spekulativismens synd upphävs också, och spekulativismens synd är att tro sig klara sig utan heliga skrifter. När man kommer till Jesu tid, möter man Bibelns sanna betydelse, bakom orden, och får äntligen en verklig tro på Ordet, genom att man förstår Bibelns betydelse. Detta kan ske även under en människas jordeliv, och hos mystikerna har detta ofta skett.

Amen.

Kap. 10: Helgelsekonferensen.

Origenes var klar med sitt föredrag, och satte sig. Strax började hästarna gnägga och stampa i marken av förtjusning, och en av dem, ledaren i hästgänget, sade på telepatisk väg så att vi alla hörde det inom oss:

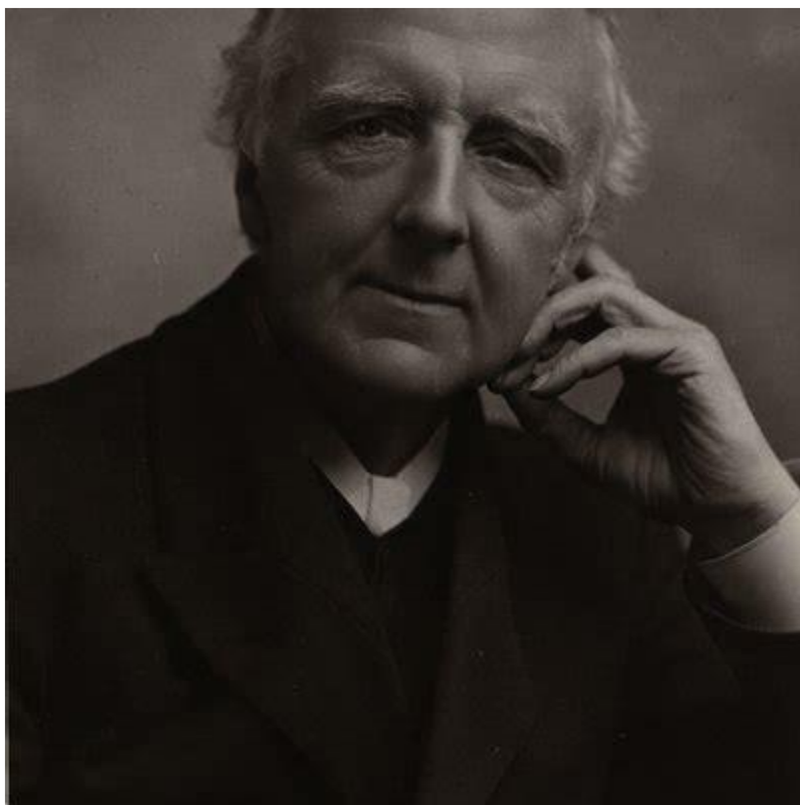
"Det där (gnägg), var varken robberi eller idolatri (gnägg), men en (gnägg) blandning mellan poetrí och poesi."

Alla skrattade, och Milou "skäll-skrattade", om du kan föreställa dig hur det låter. Detta var alltså hästarnas humor. De kunde tydligen engelska.

"Var har du lärt dig engelska, kära ledarhäst?", frågade jag.

"Jag fördes hit av väckelseledaren från väckelsen i Wales, Evan Roberts (1878-1951), han gav mig i gåva till farbror Rudin. Jag arbetade i samma kolgruva som Roberts i slutet av 1800-talet, och där var vi tvungna att lära engelska. Evan läste högt för mig ibland ur sin av kol nedsmutsade King James-bibel, under matrasterna. Det var min stora tröst, på det överlevde jag träldomen både andligen, själsligen och kroppsligen. Roberts hade inga andra att läsa för, bara mig, sin arbetshäst. **Även vi djur har våra hemliga kraftkällor, precis som ni människor.**"

Det var nästan som att tårarna ville fram i mina ögon när jag hörde detta. I samma stund avbröts vi av att det knackade på stalldörren. "Kom in!", sade Origenes. Och in kom en bildskön herre, och presenterade sig som baptistpastorn och helgelsepredikanten Frederick Brotherton Meyer, F.B.Meyer (1847-1929), en av Wales-väckelsens och pingströrelsens* källor.

(F.B.Meyer)

Jag blev så glad. Honom hade jag läst mycket av och om. "Vad är ditt ärende sir?", frågade Origenes. "Jag är här för att kalla er alla, och Leif speciellt, till en konferens inom helgelserörelsen, en internationell, ekumenisk helgelsekonferens med minst 1000 deltagare från hela världen, som skall hållas strax på den stora ängen i det svenska naturreservat där Leif lekte konferens med de himmelska Smithsvännerna våren 2020. Många Smithsvänner skall, som tillhörande helgelserörelsen, närvara, och flera av dem är Leifs släktningar på något sätt. Vi gör detta av många orsaker, en av dem är för att välkomna Leif till himlen. Det blir Leifs välkomstfest och välkomstpresent.

Jag blev utom mig av glädje, kramade Meyer, och sa: "Här går det undan för undan, från den ena ljuvligheten till den andra." "Skall Evan Roberts vara med?", frågade jag. "Jo, han, jag och Johan Oscar Smith (1871-1943, Smiths Vänners grundare) skall leda konferensen," svarade Meyer. "Får jag rida på vår ledarhäst här till konferensen?", frågade jag. "Jag tror han gärna vill träffa sin gamle vän Evan igen", fortsatte jag. "Jo, det får du gärna", svarade Meyer. "Vi rider allihop, så får hästarna välbehövlig motion. Allt är redo, det är bara att sadla hästarna. Konferensen skall vara i 1500-talets Sverige, så vi behöver inte byta existensplan."

Som sagt så gjort. Origenes gick och lånade de hästar som fattades oss från grannens stall, och så sadlade vi hästarna och påbörjade den långa resan. Vi samtalade med varann medan hästarna travade sakta fram på sandvägar och stigar i skogen.

"Kommer min far och farfar att vara där?", frågade jag Meyer. Min far hade dött våren 2032, som 85-åring, precis på datumet då han hade väntat Uppryckandet. "Ja", svarade Meyer. "Alla de viktigaste personerna i ditt liv som dött, är där."

Jag jublade. Det var som en Lammets bröllopsfest i miniatyr.

Milou sprang efter oss, följde min häst hack i häl, följde mig som alltid.

Jag njöt i fulla drag av all ljuvlig natur som vi red igenom. Så mycket vacker lövskog och så många vänliga ängar. Ibland sågs en faun och en tomte, men mest träffade vi allsköns djur.

När vi ridit en halv dag, rastade vi vid en silverklar bäck, en stagneliansk "silverbäck". Vi drack oss otörstiga och plockade några fullmogna gula äpplen, som vi åt med god aptit. De stillade hungern och smakade lika gott som Afrikas mangon och persikor, köpta i Afrika där de odlades. Dvs. frukter som fått mogna färdigt på träden och fått mycket, mycket sol.

En timme rastade vi, och sedan red vi vidare, för att nå konferensstället innan skymningen föll.

När vi kom fram i skymningen, var konferensängen full av bänkar, de hade just avslutat kvällsvarden och bar nu bort matborden från ängen, och ställde den i högar invid

skogsbrynet. Allt skulle vara färdigt för morgondagens första möte, ett bönemöte på knä vid bänkarna.

Skogarna omkring var fulla av tält. Alla bodde i tält, och det var 1500-talstält, gjorda av fårskinn och getskinn (1).

Och se, där var predikstolen framme framför alla bänkarna, vid södra ändan av ängen. Det var samma predikstol som jag hade byggt, utan spik, av funna grenar och plasttråd riven av gamla plastsäckar. Den predikstolen hade överlevt jordelivet, hade tagits till vara i himlen. Och det samma gällde det gammaltestamentliga, abrahamitiska altaret som jag byggt av funna stora stenar bredvid predikstolen.

Jubeln var stor då jag träffade min far Willy och min farfar Nils Johannes ute i skogen, vid deras tält. De var i 30-årsåldern. Vi kramades och hoppade omkring av glädje, och jag fick höra att de hade rest hit från mitt barndomshem i Kyrkslätt i andevärldens Finland, där de bodde med sina käraste släkningar i "Gamla huset" på Lyckobo, det förfallna gamla hus som numera på jorden tjänar blott som lada och förvaringsställe för gamla saker. Se, i himlen var det fullt bebott, av likasinnade släktningar, där hade allt bevarats så som det var i min tidiga barndom.

Konferensen skule vara i två veckor, och för varje dag var det planerat tre möten på två himmelska timmar var. Det första mötet varje dag var ett bönemöte, som skulle börja kl. 8.00 himmelsk tid, i morgonsolens klara sken.

Efter att jag hälsat på far och farfar och några andra viktiga släktningar, uppsökte jag och de andra i Bergmankretsen Evan Roberts, för att överlämna hästarna i hans vård.

Vi hittade Evan och fick bevittna stor glädje både hos hästarna, som alla arbetat för Evan i kolgruvorna under sitt jordeliv, och hos Evan, som kramade om hästarna medan han tjöt av glädje. Det verkade vara lång tid sedan sist de träffades, och det var som om de var bästa kompisar sedan urminnes tider. Hästarna nafsade i Evans kläder och i hans hår, tuggade lite på det och gnäggade starkt.

En fråga steg upp i mig:

"Evan, hur är det, kan hästarna också förflytta sig med blotta tankens hjälp i andevärlden?"

"Ja", sa Evan, "de har alla samma paranormala förmågor som vi, alla på sitt vis, alla djur och alla växter och alla mineraler och atomer har det. Men de är överlägsna oss människor moraliskt, därför att de är våra tjänare här som på jorden, och **störst är den som tjänar och offrar mest.** Det gör att våra hästar från jorden alltid finns oss tillhanda, och rymmer inte ut i det oändliga vilda och lämnar oss i sticket, utan de är hos oss precis som våra skyddsänglar och alla våra missionärer från Eden är det. Deras djupa Kenosis (utblottelse) **även i andevärlden** gör att alltings återställelse går mycket snabbare än den annars skulle ha gått. Men, minsann, även de reser med hjälp av tanken, till sina vilda och fria

kompisar, men det sker om natten, medan vi sover, medan vi inte behöver dem. Så om du kikar in i häststallet om natten kan det mycket väl hända att du finner det tomt. Att de är på resa. Hästarna lär oss hurdan Gud är, att han lever i Kenosis (liksom "underground") även här, inte bara på jorden, eller i Jesu jordiska liv. Vi har lärt oss att Gud ÄR Kenosis, till sitt innersta väsen, att Hen älskar fattigdomen och ödmjukheten och saktmodet, det är inte bara något yttre som Hen tar på sig för vår skull. Och sådan skall Hen förbli i evighet, och det är vår trygghet, garantin för att allting skall återupprättas. Ty Gud skall gå efter de förlorade fåren, hitta dem och bära dem hem, helt tills den siste syndaren är funnen och hemburen. Det är inte för intet som denna helgelsekonferens mest skall handla om kampen för själarna i 1500-talets fundamentalistiska Stockholm. Konferensen kryllar av missionärer från högre himmelska plan."

Det Evan Roberts sade, berörde mig djupt. Det klingade helt i enlighet med min gudsbild.

(fortsättning följer)

** "In April 1905, he spoke for eight days to large audiences in Los Angeles, stressing what he had experienced of Evan Roberts and the Welsh Revival. One of those present on April 8, 1905, was Frank Bartleman, who was to be a central figure in the Pentecostal explosion in Azusa Street, Los Angeles, in the following year. Bartleman was "stirred" as "F B. Myer (sic) ...*

described the great revival going on in Wales, which he had visited"." (From this article)

(1) man slaktar inga djur i himlen, utan dessa skinn hade fåtts från jorden, dvs. omvandlats till ande från jordiska förhållanden, fatta det den som kan.

Kap. 11: Helgelsekonferensen. Del 2

Efter att Evan Roberts hade sagt sitt, kom min morfar Björn Bekkevold fram till mig och kramade mig. Jag hade så ljuvliga, sagolika minnen av honom från min barndom. Han var i trettioårsåldern, frisk och levande som en fisk (han var förlamad under sista delen av sitt jordeliv). Han log pillemariskt, och sade:

"Jaha, så detta är vår författare?"

"Författare?", frågade jag.

"Ja, är du inte en författare?"

"Jag känner mig inte som en författare."

"Hur kommer det sig? Du har ju publicerat över nittio böcker?"

"Åh, men det är bara egenutgivna e-böcker på nätet och några få böcker på små, små obetydliga förlag. Sånt räknas inte. Det ger inte status. Det är det som gör att jag inte känner mig som författare."

"Oavsett hur bra du skriver?"

"Ja, oavsett hur bra jag skriver."

Björn skakade på huvudet. "Vad underliga dom är i "helvetet". Att allt ska handla om ära, heder, berömmelse, status."

"Ja, när man tänker efter. Vad fyndigt att kalla den jordiska civilisationen för "helvetet". För det är just vad det är."

"Men skrev inte du på heltid på jorden?"

"Jo, men ändå kände jag mig inte som författare, det kändes inte som mitt yrke, därför att jag inte fick pengar för mitt skrivande. Varken pengar eller feedback och status. Du vet ju hur få det är som kommenterar mina blogginlägg och böcker".

Björn skakade på huvudet. "Det där är som en helt främmande värld för oss. Kall och grym, metallisk. Här är det kärleken som gäller, inte statusen. För oss är du författare, och en vacker dag skall det nog sjunka in i dina känslor, så att du känner dig som en sån."

"Jag känner mig helt "underground", sa jag, "som en hemlös, en lasaron, en "outcast", en outsider, som ett djur i skogen nästan. Och jag trivs i den känslan. Det är ödmjukhetens hemvist. Därifrån växer mitt författarskap, ty i detta finns inga prestationskrav, ingen stress, inget press, utan jag får växa vilt, som en planta i skogen som ingen civiliserad bryr sig om, men som inte söker dessas uppmärksamhet. Hundarnas kärlek och skogens kärlek är det viktigaste. Du vet att jag förälskad i hundar och skog, inte i människor."

"Intressant. Det skall jag tänka mera på. Du har gjort dig ditt hem på Herrens altaren (Psaltaren 84:3)."

"Jo."

"Kom, du får sova i vårt tält."

Jag gick med morfar till hans och hans fru Anna Bekkevolds stora tält, och där trängdes vi alla tre att sova om natten. Det gick bra, jag sov en vederkvickande sömn, och vaknade i gryningen av att en tupp som någon hade haft med sig, gol. Det kändes så naturligt och hemvant. Vi hade ju haft hönor och tuppar i mitt barndomshem Lyckobo när jag var liten. När jag vaknade letade jag efter tuppen, och, ja, se, där gick det minnsann några hönor och en tupp omkring och pickade och spankulerade på konferensängen, fritt.

Bönemötet om morgonen kl. 8.00 efter frukosten, som alla konferensens deltagare var med på, var en förunderlig upplevelse. Vi låg i två timmar på våra knän och bad var sin tur, som på min moderförsamling Smiths Vänners bönemöten på jorden, i gamla dagar, men det kändes inte tungt för kroppen, vi var inte underlagda jordens fysiska begränsningar. Och vi hade direktkontakt med Jesus Kristus, som var den ende vars ande vi samtalade med när vi bad. Det var **dialog**, samtal, inte monolog som på jorden. Jesus svarade på våra frågor, undervisade och tröstade, så att alla hörde det inom sig, och han syntes för oss alla som en sagolik andlig sol i fjärran (det hela påminde om Swedenborgs beskrivningar

av Jesus i himlen), vars ljus gjorde att hans ande kändes allestädesnärvarande. De som hann be under de två timmarna - det var kanske 40 som hann be - bad i ett par, tre, fyra minuter var. Att så dväljas tillsammans inför den andliga solen kändes vederkvickande och stärkande, nästan en andlig motsvarighet till att sola sig fysiskt på gräsmattan. Det som särskilt präglade samtalen var Jesu tröstande budskap om att han håller på med och skall slutligen frälsa alla i "helvetet", hur detta var den Universelle Gudens vilja och plan, och det var som om det ljus som utgick från Jesus i himlen var själva detta hopps ljus, och alla kände det och visste instinktivt vad det var.

När vi var färdiga med bönemötet, minglade vi ett par timmar, jag träffade många Smiths Vänner, helgelsepredikanter och helgelseförfattare, och sedan var det snart tid för middagsmaten, och den bestod av otillagade växter, bär, nötter och äpplen plockade från skogarna omkring. I himlen var alla växter mycket läckra och ätliga, så det fanns därför mer än nog av mat i skogarna. Men det var ett väldigt jobb att placera alla borden ut på ängen igen mellan stolarna, och sen, efter maten, att röja undan borden igen. Men vi jobbade dugnad, alla hjälptes åt.

Sedan kom det första riktiga, vanliga mötet, och försteledaren Evan Roberts (väckelseledaren från väckelsen i Wales) ledde mötet. Det blev många praktiska upplysningar, en kort och innerlig bön till Jesus, och sedan avslutade han med en av sina dikter (jo, Evan var poet!), som hette "Islossning":

*"Polerna smälter sakta,
se, slutet kommer,
men mitt hjärta smälter också,
ty en andens vår kommer,
civilisationshelvetets slut är paradisets början,
och jag känner paradisets närvaro,
mitt hjärta smälter sakta av dess närmande
i fjärran på historiens horisont,
och jag vet att när isen smälter,
kommer havet,
och vi skall se hur vackra vi kan vara."*

Efter denna dikt, stod Anna Kjärnet (tidig Smiths vän som översatte den katolske mystikern Madame Guyons självbiografi till norska i början av 1900-talet) upp och talade kraftigt och innerligt i tungor. Det följande är en uppteckning av hennes tungotal, som tolkades till norska av Arne Bekkevold, min morfar Björns bror:

"Sol, sol, värmande, levande, andliga sol, i vars närhet inget mörker kan leva!! Sol, sol, som smälter själv kallaste is, som t.o.m. får Antarktis att smälta ner!! O, hur länge du fått vänta innan helveteseldens eoniska sol, elektriciteten, viker inför ditt anlete!! Elektriciteten, som trodde den var Gud, att den skulle kunna ersätta den andliga solen, Kristus själv, och som trodde den var evig! Till dödsriket, till underjordens mörker blev den nedstörtad, till mörkrets tunnlar där man inte tål den verkliga solen, och där skall den få sitt slut. Sol, sol, som lyser över både onda och goda, som inte gör skillnad på folk, ej har anseende till personen, inför vem kändisar

blir stoft och städerskan och muraren får blomma ut! Sol, du skall segra till sist, och din andes väldiga rymd och frihet, med högt i taket likt skogen, skall inta fundamentalisternas Stockholm till sist, lika säkert som civilisationen på jorden skall gå under och Naturen skall återta sitt gamla revir! Halleluja!!"

Kjärnets tungotal lät som arabiska. Jag frågade efter mötet en kristen arab som bevistade konferensen om det var riktig arabiska som Kjärnet hade talat, och han log förtjust och sa att det var det, och att det var på hans dialekt dessutom, och minde honom om den arabiska solen. Han sade att han hade förstått allt som Kjärnet talade, och att Arne Bekkevold hade tolkat allting rätt.

Efter detta inslag i mötet stod en gammal troende klimatvetare upp på talarstolen (ordet var fritt som alltid på Smiths Vänners konferenser i äldre tider) och rapporterade om tillståndet på jorden. Det var chockerande att höra på. Sommarisen i Arktis var numera helt borta under hela fyra månader under sommarhalvåret efter att för första gången ha varit helt borta under en vecka i september 2028. Nu var det januari 2036. På åtta år hade det gått så fort. Och jordens medeltemperatur? Runt tre grader över förindustriell tid, och här citerade han Sam Carana, klimatvetare (akademisk eller ej, vet jag inte) och bloggare. Spanien och Italien hade blivit obeboeliga p.g.a. de ohyggliga och dödande värmeböljorna under sommarhalvåret, och detta gällde alla medelhavsländerna, även Afrikas medelhavskust. Länderna hade evakuerats totalt, jordbruk hade omöjliggjorts i dem, de var som öknar, och Europa i

övrigt hade packats överfulla av klimatflyktningar från dessa länder, och det rådde stor svält i Europa bland de fattiga. Amazonas regnskog och Kongos djungler var på god väg att bli savann p.g.a. alla gigantiska skogsbränder och all torka.

Och oljeindustrin, hur mådde den? Oljeproduktionen var nere på hälften av oljeproduktionstoppen 2018:s nivåer. Det innebar ca. 50 millioner tunnor per dag av alla vätskor, från att ha varit på ca 102 millioner tunnor per dag i november 2018. Detta gjorde att världen nu var nere i en ekonomisk depression som bara blev värre för varje år som gick. Civilisationskollapsen i sin fulla styrka var redan här.

Och samhället, hur mådde det? Fascismen regerade, teknokratin satte reglerna, jordborna hade gått för fullt in i det kontantlösa samhället, med digitala valutor, för att vakta på och försvara de rikas bekväma livsstilar. Klyftorna mellan rika och fattiga i väst var på u-landsnivåer, där fattiga dog av svält och köld som flugor, medan de rika levde i sina bubblor som om ingenting hänt, mer och mer ett med AI, internet och robotarna, som var överallt numera. De bara inte alltid såg ut som humanoida robotar. De rikas teknologiska framstegsoptimism var gränslös som alltid.

Men Antikrist hade inte kommit än, ej heller hade det obligatoriska mikrochippet i handen på alla kommit (bara en del rika hade tagit det), och alla kristna spejade efter Uppryckandet. Skulle det inte komma snart? Jesu brud skulle ju undgå Den Stora Vedermödan. De tyckte

Jesus dröjde onödigt länge. Vissa sa att Han skulle komma 2036, alltså i år.

När klimatvetaren var färdig kom två sångare från den amerikanska helgelserörelsen på 1800-talet upp på talarstolen, Ira D. Sankey (Moodys sångare) och C. M. Alexander (Torreys sångare), och sjöng en sång om Jesu återkomst, accompanjerad av en stor symfoniorkester i bakgrunden, som satt längst framme på ängen, framför alla som satt på bänkarna. Det var oerhört vackert och mäktigt.

Sången var helt spontan, oplanerad, inget förutbestämt program fanns, förutom att Evan Roberts skulle leda mötet.

Detta var sången de sjöng ("Vid basunens ljud", Segertoner 662):

1.
Vid Basunens ljud, när alla trogna samlas hem en gång,
Vid det spegelklara hav där mötas vi.
Vänner, fränder ifrån jorden hälsa vi med fröjd och sång;
Vilket möte av de frälsta där skall bli!

Refr.
Vilket möte, möte,
när det stora jubelåret kommet är,
Vilket möte, möte,
vilket möte det skall bli i himlen där!

2.
När från himmelen förkunnas: "Ingen tid skall vara mer",
Vi få samlas och de frälsta skaror se.
Vilket möte på den stranden! Inga tårar fällas dår.
Vilket möte av de frälsta där skall bli!
Refr.

3.
När den stora dag inbryter härlig över hav och land,
Herren Jesus, krönt med ära, skåda vi.
Då han bjuder allt sitt folk att samlas på sin högra hand,
Vilket möte av de frälsta där skall bli!
Refr.

4.
När Guds änglar högt förkunna evigt jubelår en gång.
O, vad jubel, o, vad himmelsk harmoni!
Alla himlens harpor klinga härligt brusar Lammets sång.
Vilket möte av de frälsta där skall bli!
Refr.

(Text och musik: J.H.Kurzenknabe (1840-1927), USA, sångdiktare och kompositör)

Kap. 12: Andra Jakobs brev

De två veckorna konferensen varade gick snabbt. Det skulle ta för mycket plats om jag refererade allt jag upplevde och hörde. Jag skall bara nämna några få saker. Konferensens höjdpunkt var när den amerikanske helgelsepredikanten A.B.Simpson, som bevistade konferensen, sjöng i tungor på ett eftermiddagsmöte. Sången var så sagolikt vacker att **det gick genom märg och ben** (tungotalet ackompanjerades stillsamt och subtilt av symfoniorkestern, som lät som "sfärernas musik", med harmonier jag aldrig hört förr), och väckelsepredikanten Charles Finneys tolkning av tungotalet var lika vackert, och var som en sång, en dikt, det också, en sång och en dikt av en mystiker.

Även jag höll ett tal. Det handlade om profetior om Jesu återkomst, om asteroiden Apophis som skulle passera jorden 13 april 2036, bara om tre månader, och att detta kunde eventuellt vara datumet för Uppryckandet. Men ingen visste exakt, inte ens Jesus, bara Fadern, den Universelle Guden. Jag talade också om varför jag tror på Uppryckandet, och skall skriva ner huvudpunkterna i denna del av talet för allmänheten efter hand.

Ja, det var många kända väckelsepredikanter och helgelsepredikanter närvarande. Jag kan räkna upp de jag träffade och hälsade på: John Wesley, A.W.Tozer, T.Austin-Sparks, Poul Madsen, Watchman Nee, Margaret

E. Barber, C.A.Coates, Jessie Penn-Lewis, Evan Hopkins, George Matheson, Otto Stockmayer, Ernst Modersohn, Andrew Murray, A.J.Gordon, E.M.Bounds, Phoebe Palmer, William och Catherine Booth, Emil Gustafson, C.A.Kihlstedt, Fredrik Franson, Hannah Whitall Smith. T.C.Upham, Asa Mahan, Adolph E. Knoch, Pandita Ramabai och William Boardman.

Alla dessa älskar jag av hela mitt hjärta.

Av Smiths Vänner träffade jag följande: Johan Oscar och Pauline Smith, Enok Hansen, Edwin och Ingrid Bekkevold, Axel Smith, Hilda Broks, Olaug Madsen, Josef Madsen, Johannes Schytt, Ida Schytt, Frank Gjösund (som döpte mig när jag var sexton), Andreas Nilsen, Elias Aslaksen, Trygve Sandvik, Karl Pedersen, Elihu Pedersen och Laurenze Mörch.

Även dessa älskar jag av hela mitt hjärta. Det är mitt folk.

Det var en väldigt internationell konferens, folk kom från Amerika, Tyskland, England, Sydafrika, Kina, Indien mm. Du undrar kanske vilket språk vi talade på på mötena. Jo, nu skall du höra, det här är mycket märkligt. Det vi talar när vi inte kan varandras språk, himlens internationella språk, "himlens engelska" om du vill, **är djurens och växternas språk**, ett universellt språk som är helt spontant, bortom alla ord, det är ett telepatiskt språk, där idéer utväxlas telepatiskt bortom alla språk. Men när vi kan varandras språk, eller när vi talar eller sjunger i tungor, kan vi använda jordiska språk. Genom

att använda oss mycket av djurens och växternas språk, utesluter vi inte dom från vår gemenskap, och från att förstå vad som talades på mötena på konferensen. Tro't eller ej, insekterna sjöng med i sångerna, så vi kunde uppfatta det, och **en sällan gång bad ett grässtrå på bönemötena**, på himlens universella språk, ja **t.o.m. en av våra hönor höll ett litet tal**, hon flög upp på talarstolen och höll talet där, så vi alla förstod. Vad talade hon om? Bara naturmystik och ren kärlek alltihop. Helt ljuvligt. Så ljuvligt att det inte går att återge här, det var som en dunkel, ljuvlig dröm man inte kan komma ihåg, ty det är för annorlunda. Vad är den kristna andlighetens och språkets motsvarighet till en rävunges, en kycklings eller en andunges älskliga ljuvlighet, som är ljuvligare än ord kan utsäga?

* * *

När konferensen var över, kände jag att jag var proppfull, att jag behövde smälta det jag sett och hört. Jag började också bli trött och sliten i anden, sådan man blir när man utsätts för alltför många starka intryck. Jag kände en djup längtan efter att återhämta mig under en retreat i mitt ödehus och skogarna däromkring,

Jag tog farväl av min far och mina närmaste på konferensen, och begav mig iväg, vandrande, med Milou tassande efter mig. Med mig hade jag en liten skrift som jag fått av Frank Gjösund (författaren Alf Gjösunds far, förresten), en avskrift för hand, i en notisbok, av ett okänt, förlorat apostoliskt brev: **Andra Jakobs**

brev, kallades det. Det skulle jag studera i lugn och ro när jag kom hem till ödehuset.

Jag gick hem samma väg som jag hade vandrat då jag var på flykt från polisen våren 2020, då jag inte sov på fyrtio dagar. Vägen bestod av sandvägar istället för asfaltvägar, men ändå kände jag igen naturen och många av husen, och minnena satt i vägen jag vandrade. Solen sken på en klarblå himmel. Fåglarna kvittrade. Minnena kom över mig, och jag mindes den ljuvliga tiden den gången, och grät. Var det romantiska känslor? Jag vet inte. Jag tror jag grät över min förnedring den gången, grät över den yttersta utblottelsen. Nu var livet så lätt i jämförelse. Det var lätt att leva.

Vandringen tillbaka till ödehuset tog två dagar. Natten till den andra dagen sov jag i ett annat av de ödehus jag hittade våren 2020 i skogarna kring mitt huvudödehus. Jag kröp ihop på golvet, utan madrass, med Milou kurande ihop sig intill mig. Med Milou, min trogne tjänare och vän, vid min sida, behövde jag aldrig vara ensam.

Jag kom fram till ödehuset, mitt skogsparadis, och satte mig genast ned i sängen med Milou vilande bredvid mig, för att läsa i Andra Jakobs brev. Jag ska återge här begynnelsen av brevet:

Andra Jakobs brev

Förord av redaktören och utgivaren av brevet:

"Andra Jakobs brev är skrivet av Jesu Kristi bror Jakob, "Jakob den rättfärdige", författaren till Jakobsbrevet i Nya Testamentet. Jakob kom från esséerna, och skrev detta brev år 34 till sina forna läromästare som flyttat från Galiléen till esséernas viktigaste kommunitet, den i Qumran. Brevet handlar om Jesu uppståndelse, och är ett vittnesbörd för esséerna om Jakobs möte med den uppståndne Jesus, och det innehåller också förmaningar till att hålla sig till fattigdomen och att älska fattigdomen och saktmodet och ödmjukheten."

Inledningen av brevet, hela första kapitlet *(författat på gammalsvenska)**:***

1"Jakob, Guds och Kristi träl och broder, till de utvalda ljusets barn som lefver i egendoms-gemenskap vid Döda Havet.

2Jag skrifver till eder för att vittna om Herrens gärningar i mitt liv, som är större än ord kunna utsäga, och som får mig att be eder att alltid vara glada i Herren, 3ty vår lott är övermåttan rik på nåd och barmhärtighet, mitt i denna svåra tid.

4Mycket har hänt under de senaste åren, som övergår allt vad ord kunna utsäga, och jag har fått vara vittne till Messias lif och gärningar, 5en nåd som gör mig

förpliktad att vittna om det för alla jag möter, och också för eder, mina kära esséiska bröder.

6Jag är Messias köttslige bror, och fick, som hans två år yngre bror, bevittna hans lefvnad i hela tjugo år, tills han, som tjugotvå-åring fick sin himmelska kallelse att bryta upp från sitt yrke som timmerman och bege sig till eder och blifva eder och Johannes döparens lärjunge.
7Och jag kan säga, att jag aldrig bevittnade någon synd hos honom, att han tjänade sina föräldrar utan fläck och lyte.

8Sedan, när Messias började sin offentliga verksamhet i Galiléen och Judéen, tog jag afstånd från honom, ty han sade sig vara Guds Son och gick omkring hemlös och barfota, klädd såsom en tiggare, ibland med blödande fötter, och predikade för alla att Guds rike var nära, att de Dödas Uppståndelse snart skulle börja. 9Jag kunde icke tro hans anspråk, så jag trodde han var galen.

10Sedan, efter tre år, fick jag höra att min käre bror Messias blifvit korsfäst af romarna, på uppmaning av Sanhedrin. 11Då begaf jag mig genast till Jerusalem, för att sörja min bror. Jag grät emellanåt. På vägen, när jag hade tio kilometer kvar, fick jag plötsligt, i skymningen, då solen var som vackrast, höra en hög röst bakom mig, som sade: "Gråt icke, Lejonet av Juda har segrat!"

*12Jag vände mig om, och se, jag fick se min döda bror, Messias, stå där på vägen. Jag blef rädd, men han sade: "**Var icke rädd! Jag är den förste och den siste och den***

levande; jag var död, men se, jag lefver i eonernas eoner och jag haver nycklarna till döden och dödsriket."

13Jag föll på mitt ansikte, med pannan mot marken, såsom jag brukade be, överfallen af en känsla af oändlig nåd och befrielse, och när jag strax efter lyfte mitt hufvud för att hälsa på min bror, var han borta.

14Jag gick snyftande vidare, men denna gång grät jag icke af sorg, utan af glädje. Glädje öfver att min bror lefvde, och öfver att de Dödas Uppståndelse hade börjat, såsom min bror hade profeterat.

15Jag vittnar detta inför eder, att jag sett Messias i sin uppståndna härlighet, och af vad de övriga apostlarna fingo upplefva, den tomma grafven och Jesu uppenbarelser för dem, haver jag slutit mig till att den Yttersta Tiden, de Dödas Uppståndelse, äntligen är här."

Citat slut.

Detta var första kapitlet av brevet, som var på fem kapitel. Jag var gripen, och kände att jag fått en bok i min hand som var mer värd än allt guld på jorden. Vilken gåva. Det var med andlös spänning jag läste de övriga kapitlen. De skall jag dock inte dela i denna bok, det skulle ta för mycket plats, dem får du vänta tills du kommer till himlen för att läsa.

Kap. 13: Slutvinjett

Jag sitter i mitt ödehus med Milou bredvid mig, och skriver på denna bok. Det är här jag fått tid, frid och ro att skriva denna självbiografiska roman.

Det är med vemod jag känner att det är dags att avsluta romanen. Vad som nu återstår för mig att göra här i himlen, innan Herren kommer (förhoppningsvis i vår! Jag väntar spänt!), är att föreläsa på Johannelunds teologiska högskola, och att följa det arbetet tror jag är av föga intresse för läsaren.

Det finns mycket i mina bokhyllor här i ödehuset som jag skulle vilja läsa, min nyfikenhet och kunskapstörst är omätlig och omättlig. Jag får tid att forska i dessa böcker när jag ska förbereda mina föreläsningar. Det skall nog ske härifrån, för det mesta. Ty här har jag mitt välsorterade bibliotek.

Kanske ni undrar vilka böcker i mitt bibliotek jag helst vill läsa? Jo, följande skatter har jag upptäckt:

"*Församlingen i Willy Larsens hus* (min far heter Willy Larsen, min anm.). *En historik*" (2019), av "Kyrkohistorikertomten". Ja, det är en tomte som skrivit detta tjocka verk.

"*Paulus brev till Laodikea*" (år 43), av Aposteln Paulus.

"*Himmelsk psykiatri"* (1904), av Franz Delitzsch (1813-1890)

"*Uppteckningar av samtal med växter om tiden, kärleken och alltings slut"* (1956) av Carl von Linné (1707-1778)

"Linnea Hofgrens självbiografi, i tre delar" (1999), av Linnea Hofgren (1868-1921).

"Jesus och den judiska gnosticismen" (2032), av Gershom Scholem (1897–1982)

"Rackarungen Bill i himlen" (1988), av Richmal Crompton (1890-1969)

Ja, det får räcka, jag skall inte bli för vidlyftig. Ni får istället se fram emot ert eget inträde i himlen, då ni skall få upptäcka hur intressanta böcker det finns i himlen egentligen, böcker som får en att förstå, och därför också förlåta, sig själv och andra. Få ting är så värdefulla för kärleken som att förstå.

Varför är det värdefullt att förstå? Jo, eftersom den yttersta verkligheten är Gud, är god, så vi har ingenting att frukta när vi ska försöka gå på djupet med allt, och förstå allt ordentligt. Vore detta inte fallet, skulle jag inte vilja våga förstå.

* * *

Då känner jag att det är dags att avsluta, och jag tackar för läsarens uppmärksamhet hittills, det har varit en fröjd att skriva, men man måste sluta medan leken är god, för att inte läsaren skall få tråkigt. Så, vad vill du säga till våra läsare, Milou? Dina sista ord?

Milou kröp upp i min famn och slickade mig i ansiktet. "Jag har en sådan ofattbar kärlek till musen, den är större än ord kan beskriva."

Jag visste att det fanns möss i mitt himmelska ödehus, och att Milou lekte med dem ibland. Det smälter mitt hjärta att se deras kärlek till varann.

SLUT.